

KOMMUNISTISK POLITIK

STOP BUSH

LONDON PARIS Fra den hundredtusindtallige demonstration ved afslutningen af ESF i Paris 15. november

Nr. 23

7. årg.

2003

22. november -

5. december

Støttepris 12 kr.

TEMA: KOMMUNISTISK ENHED

- De villiges koalition s. 2 ● Latinamerika i oprør s. 3 ●
Slaget om finansloven ikke slut! s. 4 ● To år med Fogh er mere end nok s. 5 ●
Enigt folketing vil fjerne apartheidmur s. 7 ● Skolepraktik undermineret s. 8 ●
Møller abdicerer s. 9 ● Europas væbnede styrker s. 10 ● En "chef-brøler" s. 11 ●
Regeringen må gå! s. 12 ● Hvad sker i Serbien? s. 14 ● Modstanden i Irak s. 16 ●
KPiD & DKP/ml klar til samling s. 17 ● Og hvad så med DKP? s. 18 ●
Danmarks Antimonopolistiske Parti s. 20 ● Debat s. 22 ●
Novemberkonference 2003 s. 23 ● "Det her vil blive husket" s. 24

De villiges koalition

KOMMUNISTISK POLITIK

Krigen i Irak er igen blevet til en varm krig. USA har genoptaget krigsførelsen i Irak, som blev erklæret afsluttet den 1. maj. Det 'bruger jernnæven' og har indledt en storoffensiv mod guerillaen. Som i Tikrit - hvor en hel by blev genstand for gengældelse og hævn for nedskydningerne af to amerikanske Black Hawk-helikoptere - gennemfører USA nu også i Bagdad og i andre byer voldsomme militæroperationer.

Talrige hjem er ødelagt, mange civile er dræbt, hundreder er blevet arresteret.

USA er i gengældelsesaktionerne ikke mindst inspireret af den israelske adfærd over for de besatte palæstinensiske områder. *Operation Iron Hammer* - "Jernhammeren" - skal tilintetgøre den stadig voksende modstand mod besættelsesmagten.

'Genopbygningen af Irak' og 'nationsbygning' er afløst af en tilbagevenden til egentlige krigshandlinger med fornyede bombardementer fra luften.

Tvunget af den stadig større modstand og opslutning til den i den irakiske befolkning har USA - med over 400 dræbte og mere end 9000 lemlæstede og sårede soldater, der er fløjet til hospitaler uden for Irak - ændret taktik: Nu søger man at fremskynde den officielle magtoverdragelse til irakere, og man fremskynder rekruttering og uddannelse af en styrke på 200.000 irakiske soldater og politifolk, som skal overtage amerikanernes beskidte arbejde. Derfor er man i gang med at 'irakisere' krigen som man i sin tid 'vietnamiserede' - med et for USA sørgeligt resultat. Samtidig arbejdes der heftigt bag kulisserne for at få aftaler med de vigtige imperialistmagter, som har afvist krigen, og for at få FN til at spille en større formel rolle i et forsøg på at legitimere den ulovlige krig.

Det er gået op for amerikanerne, at de står over for en bred front af irakisk modstand. Forsøgene på at fremstille modstanden som 'de sidste rester' af Saddam-loyale og importerede terrorister tror ingen længere på.

Sandheden om den storslåede militære sejr, som Bush og Rumsfeld pralede så højlydt af, er, at den blev vundet over en hær, som kun for en lille dels vedkommende kom i kamp. Den 'forsvandt' - med masser af udstyr og ammunition, med masser af militær viden. Forrædderi og opkøb af en del af Sad-

dams hærledelse hører også med til forklaringen på den tilsyneladende lette sejr. Men hæren og befolkningen er uddannet i guerillakrig, og guerillakrigen var også forberedt før det amerikanske angreb. Nogle iagttagere mener ligefrem, at uden Saddams svage militærledelse og uden de forræderiske generaler bliver den irakiske militære indsats mere effektiv.

Den amerikanske militæroffensiv kom efter selvmordsangrebet i den sydirakiske by Nassiriya, der kostede 18 italienske soldater og politimænd livet. Den understregede at tropperne fra 'De villiges koalition' også er mål for den irakiske modstandskamp.

USA har lagt stort pres på allierede og klientstater for at de skal sende soldater til at deltage i besættelsen. Indtil nu har 30 lande adlydt Washingtons ordrer. Listen over dem viser, at overalt hvor USA har spillet en aktiv kontrarevolutionær rolle må befolkningen betale med deltagelse i de amerikanske angrebskrige. Mange tidligere østbloklænder samt Albanien fører nu krig i Irak. Det samme gør El Salvador og en række mellem- og latinamerikanske klientstater.

Men hvad laver italienere, polakker, danskere og de øvrige koalitionsstyrker egentlig i Irak? Med hvilken ret er de der?

De italienske soldater er ligesom de danske og mange andre med beskedne troppekontingenter i færd med netop at "irakisere" - dvs. uddanne irakiske væbnede styrker (politifolk, soldater) under amerikansk kommando til gennemførelse af amerikansk politik uden amerikanske tab.

Det er Washingtons hovedopskrift på den ny fase i krigen: borgerkrig. Og det er også forklaringen på, hvorfor irakiske politistationer er angrebsmål, ligesom besættelsesmagternes soldater er det - uanset deres påskud for deltagelse.

Næste gang kan det være danskere.

For nylig fortrød Tyrkiet en beslutning om at sende soldater, og Japan ser ud til at bakke væk fra sit løfte om tropper. I Italien vokser kravene om at trække soldaterne hjem.

Det gør det også i Danmark og de andre besætterlande.

Redaktionen den 18. november 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 28. november 2003

Fra London til et Latinamerika i oprør

Det var for længe siden planlagt som et triumftog: Sejrherrerne i Irak-krigen – makkerparret Bush og Blair – skulle fremstå som store statsmænd, som havde afværget en dødelig trussel mod planeten fra det faldne Saddam-regime. Alliancen mellem Det Hvide Hus og Downing Street havde stået sin prøve – og selv de modvillige europæere skulle indrømme, at Storebror altid har ret.

Men triumftoget forvandlede sig til et mareridt: Selvom Bush udbredte sit budskab om krigens nødvendighed, talte han ikke som sejrherre, men som en hårdt presset propagandaofficer under et uafsluttet slag. Omgivet af enorme sikkerhedsforanstaltninger og med et barberet program kunne sandheden ikke tilsløres: Bush var ikke velkommen i London. Ikke engang hos sin 'nærmeste' og 'særlige allierede'. Fra han satte foden på britisk grund blev han mødt af massive protester.

Ugen før var det i Paris: Mere end 100.000 demonstrerede ved afslutningen af Europæisk Socialt Forum mod krig og imperialistisk globalisering. Den 20. marts 2004 blev fastlagt som den næste globale protestdag mod den fortsatte krig.

Budskabet fra folkene verden over er ikke til at misforstå: Den største samlede globale bevægelse mod imperialismen og krig, der er set i nyere tid, fortsætter med at vokse: *Stop Bush! Stop krigen! Stop den amerikanske imperialismen – hovedfjenden for verdens folk.*

Protesterne er synlige overalt. Selv i Bushs hjerteland: Miami, Florida, var under Bushs Londonbesøg samtidig hjemsted for en ny runde i forhandlingerne om det såkaldte Amerikanske Frihandelsområde FTAA (eller ALCA, som den sydamerikanske forkortelse lyder). En gigantisk protestbevægelse mod dette store nyliberale projekt har udviklet sig i Amerika – fra Nord til Syd.

I London forsøgte det 21. århundredes første store koloniasator George W. Bush at bilde den britiske elite ind, at det er nødvendigt at omforme Mellemøsten i amerikansk ('vestligt') billede

– kaldet 'demokrati' og 'nationsopbygning'. I Latinamerika ryster denne model i sin grundvold

Stort set upåagtet af de vestlige medier er en gigantisk modstand mod den amerikanske magt og dens påtvungne magthavere i færd med at udvikle sig. Latin- og Mellemamerika går svanger med oprør og protest. Imperialismens globale offensiv føder ikke bare krig, men bringer også lande og hele regioner til randen af opstand og revolution.

Hvad der foregår i Latinamerika i 2003 – fortiet og fejlfremstillet i de vestlige medier – er en ny kontinental

bølge af revolter mod de amerikansk-støttede klientregimer. Den fjerde større bølge i de sidste 50 år. Den blodige og heroiske opstand i Bolivia, der i oktober væltede de Losada-regimet og gav afløseren Meza en frist på 90 dage til at gennationalisere gas- og energikilder og opfylde de folkelige krav, er blot et enkelt højdepunkt i en hel række, som også betegner større nederlag for den amerikanske politik for regionen.

I Colombia tabte den amerikanskindsatte Uribe en forfatningsafstemning, der ville give ham uindskrænket magt til at gennemføre et barsk nyliberalt reformprogram. Hans krig mod guerilla-bevægelserne er i vanskeligheder, selvom paramilitære styrker fortsat henretter stribevis af fagforeningsfolk og fordriver bønder, som mistænkes for at støtte oprørsbevægelserne. I Venezuela er to kupforsøg mod Chavez stødt

på ubrydelig modstand fra en bred folkelig front. I Argentina har maaseopstanden i december 2001 ført til et stop for de nyliberale reformer, som gennemførtes af de amerikansk-støttede præsidenter frem til Duhalde. Olie- og gaspriser er sat ned, udlandsgældsbetalingen stærkt reduceret.

I Brasilien, Ecuador og Peru førte modstanden de proamerikanske regimer til deres valgnederlag og til indsættelse af pseudo-progressive præsidenter som Lula Da Silva i Brasilien, Lucio Gutierrez i Ecuador og Toledo i Peru. Efter deres tiltræden har de hurtigt bevæget sig over på åbne nyliberalistiske standpunkter – og er i færd med at miste deres folkelige opbakning. De folkelige kræfter, bevægelser og alliancer, de støttede sig på, har eller er ved at trække deres støtte tilbage og forberede nye skridt i kampen om magten, imod den nyliberale amerikanskdikterede politik.

Dette skridt kan kun være *af revolutionær, antiimperialistisk karakter.*

Hvad der forener kræfterne over hele Latin- og Centralamerika i denne nye folkelige modstandsbølge er den fælles protest mod det amerikanske FTAA/ALCA-projekt for genkolonisering af hele regionen. Massebevægelserne kontrolleres ikke af de vestligt sponsorerede partier, heller ikke af de europæisk støttede socialistpartier (socialdemokratiske).

Bush sagde i London ikke et ord om Latinamerika eller de vanskeligheder, USA møder i sin 'baggård'. Om det amerikanske 'demokrati-projekt', som lider nederlag, fordi det er en maske over kolonisering. Som det er – og har været – i Mellemøsten.

Har nogen i øvrigt hørt om generalstrejken i Den Dominikanske Republik i sidste uge - imod forringede levevilkår og den konstante mangel på elektricitet, som er væk i op til 20 af døgnets timer? At det proamerikanske regime arresterede 104 fagligt aktive dagen før strejken – og at militær og politi dræbte 7 strejkende forskellige steder på den caribiske ø?

Slaget om finansloven ikke slut

VK-regeringen har for tredje år i træk indgået forlig om finansloven baseret på Dansk Folkeparti. Også efter at protester har fjernet dagpengetyveriet er den som de to foregående "en omvendt Robin Hood"; - der bliver taget fra de fattige og givet til de rige.

Børnecheck og boligstøtten reduceres. Erhvervsskolerne beskæres med 5.000 skolepraktikpladser og mister 180 mio. i

Masseprotesterne har været Fogh regeringens stadige ledsager. Her mod nedlæggelsen af Den fri ungdomsuddannelse, 13. januar 2002

tilskud. Der spares 44 mio. på sygeforsikring til mindre virksomheder. Flere motorveje på bekostning af byfornyelse og hjemmeservice, hvor der spares 120 mio. Kommuner og boligorganisationer kan på forsøgsbasis sælge ud af omkring 240.000 almennyttige boliger. 44 mio. kr. færre til ulandsstøtte og portostøtten til fagblade og magasiner fjernes, hvilket udløser en besparelse på 130 mio.

Dette er blot enkelte elementer i finansloven for 2004, der har fundet sit parlamentariske flertal i Dansk Folkeparti, og ligger til vedtagelse i folketinget senest i den første halvdel af december.

Finansloven udtrykker tillige en utrolig arrogant holdning overfor den voldsomme stigning i arbejdsløsheden. På blot to år er rækken af dagpengemodtagere blevet forøget med 35.000, hvor finansloven oplagt kunne tage en lang

række initiativer, der kunne bringe flere i arbejde; men regeringen har bevidst valgt at udelade disse tiltag. I stedet forsøgte man sig uden held med flere indgreb overfor de ledige.

Finansloven er klart vendt mod de fattigste og dårligst stillede i Danmark; mens det fortsatte skattestop favoriserer de rigeste og bedst stillede. Børnepen-ge, boligstøtte, hjemmeservice, erhvervsskoler er alle områder, der kontant rammer fattige på pengepungen og manglende uddannelsesmuligheder. Salget af 240.000 almennyttige boliger på sigt vil over en bred kam ramme lejere, der ikke har råd til at købe egen bolig. Det vil skabe boliger til andre, der har råd, mens alle øvrige må flytte over i den hundredtusinder lange kø af boligsøgende.

SD fik kurven

Forinden var der opført et større parlamentarisk skuespil efter sædvane, hvor de respektive partier blev inviteret til forhandling; men det stod hurtigt klart, at regeringen fravalgte Socialdemokratiet - og dermed SF og Enhedslisten - til fordel for det parlamentariske yderste højre, - Dansk Folkeparti.

Det er et bevidst valg fra VK-regeringen, der benyttede samme taktik i de to foregående finanslove. Socialdemokratiet er klart blevet forsmået, og har i den forbindelse stillet sig i den fornærmede rolle uden nogen som helst signaler om kamp og protester mod forliget.

Forsmædelsen blev så meget større, da SD's traditionelle alliancepartner, De Radikale, sprang i målet og indgik sammen med Kristendemokraterne i trafikforliget. En absolut sejr for regeringen.

Sejren blev imidlertid på få dage blæst omkuld af et eklatant nederlag, da regeringen efter pres fra arbejdsgiverne måtte trække deres forslag om forringelser på dagpengeområdet.

Nyt løftebrud

For flere måneder siden lancerede beskæftigelsesministeren, Claus Hjort Frederiksen (V), at der skulle spares

800 mio. kr. på dagpengeområdet. Det skulle ske ved indgreb på de supplerende dagpenge og fratagelse af dagpenge i en række uger for de højere lønnet. Da argumenterne om, at adskillige millioner nasser på dagpengesystemet ved modtagelse af supplerende dagpenge var skudt i sænk, forsvandt forslaget uden nogen større fokus. Det andet forslag trak regeringen selv under stor mediebevågenhed. Man kan med rette sige, at de skød sig selv i foden.

Det var regeringens eget bagland, der protesterede voldsomt. Masser af arbejdsgivere med kerne i byggeriet havde i flere uger gjort indsigelse mod forslaget, der blandt andet ville ramme masser af håndværkere, der i kortere

*Fredsmarch mod terrorkrig
20. april 2002.*

Protest mod Afghanistanbesættelse, massakrerne i Jenin og krigsforberedelser mod Irak.

perioder men jævnlige sendes ud i arbejdsløshed. Forslaget fungerer som indirekte erhvervstilskud, da byggeriets arbejdsgivere uden forpligtelser kan sende ansatte på offentlig forsørgelse.

Det var først, da arbejdsgiverne informerede om, at forslaget ville udløse protester og strejker, at alvoren gik op for regeringen, hvorefter de under mange kontrameldinger trak forslaget.

Det var ikke bare beskæftigelses og finansministeren, men hele regeringen, der stod med et forklarings- og tillidsproblem. Fogh Rasmussen havde nemlig med forslaget begået løftebrud, da han ved sin tiltræden havde garanteret, at der ikke ville blive rørt ved dagpengene.

Fogh 2 år for mange

Protest mod de statsligt dikterede kommunale budgetnedskæringer, Odense 18. september 2002

Protester

På arbejdspladserne vil han på linie med Nyrups løftebrud om efterlønnen blive husket for dette.

Der er ikke mange, der tror på, at regeringen ikke vil genfremsætte forslag om forringelser af dagpengene. De omkring 800.000 udstødte er en tung byrde for statsfinanserne. I år 2002 blev der udbetalt 16,6 milliarder kroner alene til de omkring daværende 150.000 dagpengemodtagere. Regeringen lægger ikke skjul på, at den ikke

vil føre en beskæftigelsesfremmende politik, så nødden kan i deres øjne kun knuses ved at skære på udgifterne.

I forløbet af finanslovsforhandlingerne viser meningsmålinger, at Fogh har tabt parlamentarisk terræn til Socialdemokratiet. Vælgerne vurderer, at SD er bedre til at føre økonomisk politik.

Det er da også en kendsgerning, at statsunderskuddet er vokset betydeligt, mens Fogh har været statsminister. Det kan dels forklares med den almindelige internationale økonomiske nedtur; men også med Socialdemokratiets evne til at skære dybt, fordi fagbevægelsen med SD ved roret i større grad freder regeringen. Det lykkedes eksempelvis Nyrup at skære dagpengeperioden ned fra syv til eet år.

Det er værd at notere sig, at de fremsatte forringelser kun blev trukket, fordi man frygtede uro på arbejdsmarkedet i form af protester og strejker. Det skorter da heller ikke på mishagsyttringer fra fagbevægelsens side, når finansloven bliver taget under behandling. Det er

Politiprovokatør med trukket pistol under EU-topmødet, 14. december 2002

dog betegnende, at mange forbund gør den inddragede portostøtte til et større problem end angrebene på de fattige.

Fagbevægelsen burde høste en god portion inspiration til aktive og synlige protester i betragtning af, at regeringen trak deres dagpengeforringelser i bevidstheden om uro på arbejdsmarkedet.

To år med Fogh mere end nok

Status ved 2 år der har været alt for lange

Fortsat nedskæringspolitik, fortsat privatisering af offentlige arbejdsopgaver og afvikling af resterne af det såkaldte velfærdssamfund, hetz imod flygtninge og indvandrere samt fortsat EU-tilpasning og deltagelse i den ulovlige krig mod og besættelse af Irak er facit efter 2 år Venstre og Konservativt Folkeparti ved regeringsmagten - med Dansk Folkeparti som loyalt støtteparti.

To år med det sorte sammenrend: Det er et jubilæum, der ikke er nogen grund til at fejre for arbejderklassen og Under-Danmark. Afviklingen af resterne af det såkaldte danske velfærdssamfund er fortsat. I forhøjet tempo. Børn, unge og ældre, uddannelsessøgende, flygtninge og indvandrere samt bistandsmodtagere og dagpengemodtagere i al almindelighed og i særdeleshed de svageste grupper i samfundet har betalt gildet.

En krigsforbrydarnation

Der er absolut intet at råbe hurra for. Det hjælper såre lidt, at vi (indtil videre) kan glæde os over, at det seneste fronta-

Studenter- og elevprotest mod finanslov 2003, 3. oktober 2002

langreb på dagpengesystemet er trukket tilbage. Ikke nok med at den EU-dikterede nedskæringspolitik og angrebene på den brede befolknings levevilkår er blevet skærpet. Hvad værre er: Danmark er for alvor blevet en krigsførende nation, der på et løgnagtigt grundlag,

som på direkte ulovlig (folkeretsstridig) måde aktivt har deltaget på amerikansk side i krigen imod det irakiske folk og besættelsen af Irak.

Danmark er i dag en nation, som har gjort og fortsat gør sig skyldig i krigsforbrydelser i Irak (og for den sags skyld i Afghanistan). Den danske regering har blod på hænderne. Befolkningen blev løjet i krig på det skammeligste, og Danmark (læs: det danske borgerskab) deltog stadig i besættelsen og udplyndringen (kaldet genopbygningen) af Irak.

Samtidig fortsætter opbygningen af den europæiske union, af Monopolernes Forenede Europa, med den danske regerings velsignelse og aktive medvirken. Af EU som supermagt - militært, økonomisk og politisk.

Danmark logrer for to herrer på en gang, EU og det store forbillede USA. Prisen betales af den danske befolkning, mens det danske monopolborgerskab med A. P. Møller-koncernen i front skovler rekordprofitter hjem på militær

Største antikrigsdemonstration nogensinde ved den amerikanske ambassade på den globale antikrigsdag 15. februar 2003

oprustning, krig og ”genopbygning”.

Oprustning og nedskæring

Der tjenes også penge på den hjemlige oprustning: mere politi på gaderne, samt øgede beføjelser til politiet og efterretningsvæsenet - med undergravning af de demokratiske rettigheder til følge i den såkaldte terrorbekæmpelses navn.

Alligevel fremstilles regeringen i de borgerlige danske medier fortsat som en ”troværdig” regering, der holder, hvad den har lovet befolkningen, og kan endnu, trods den sorte politik med privatisering af offentlige arbejdsopgaver og andre forringelser af den offentlige service, angreb på ungdommens uddannelsesmuligheder, forringelser af flygtningene og indvandrernes forhold, forringelse af miljø- og arbejdsmiljøindsatsen mv., tilsyneladende holde vælgeropslutningen.

Der er intet hold i påstanden om, at det stærkt opreklamerede skattestop ikke betales via nye sociale nedskæringer. ”Ansvaret” for at føre nedskæringskniven er som under den socialdemokratiske ledede Nyrup-regering i høj grad blevet overladt til amter og kommuner. De årlige håndfæstninger imellem staten/regeringen tvinger amter og kommuner til nye nedskæringer på folkeskolen, børnepasningen, ældreomsorgen, sundhedssystemet, den kollektive trafik, de kulturelle tilbud, handicapområdet osv., osv....

Regeringen har på ingen måde vist social ansvarsbevidsthed overfor den brede befolkning, men kun overfor borgerskabets profitmuligheder. I form af

en forringet offentlig arbejdsmiljøkontrol, i større indflydelse fra virksomhederne på dansk forskning, øget oprustning med forbedrede støtteordninger til dansk krigsindustri, og deltagelse i imperialistisk krigsventyr på amerikanske side med ordrer til danske virksomheder til følge samt andre bistandsordningerne til gavn for erhvervslivet.

Pengene til de erhvervsfremmende foranstaltninger, som har styrket virksomhedernes profitter, men ikke ført til en stigende beskæftigelse, danske arbejdspladser er forsvundet i tusindvis de seneste par år, er fundet på bekostning af nye sociale forringelser.

Foghs møde med krigsmodstandere i folketinget da han erklærede krig mod Irak 18. marts 2003

Vi ser den ikke – Så går den nok væk!

Den stigende arbejdsløshed som følge af den internationale økonomiske krise har ramt Danmark for fuld hammer. Regeringen har ladet hånt om nogen egentlig indsats for at modvirke arbejdsløsheden. Tværtimod er de arbejdsløse - bistandsmodtagere såvel som dagpengeberettigede - blevet angrebet.

Højre-regeringens troværdighed, at man som lovet fører en social ansvarsbevidst politik, har intet på sig.

Troværdigheden forbedres ikke af, at regeringen, trods løfter om ikke at ville røre ved dagpengene, netop har måttet trække sit frontalangreb på netop dagpengeretten tilbage. I denne omgang. Og efter sigende af hensyn til troværdigheden, skal vi stole på regeringens

Ungdomsprotester foran Christiansborg mens folketinget træffer en ulovlig beslutning om deltagelse i en ulovlig krig, 21. marts 2003

medlemmer og på klakørerne i de borgerlige medier, de store dagblade, tv og radio, hvis vigtigste opgave er at dække over regeringen og hjælpe til med at føre befolkningen bag lyset.

Løgnene var for en gangs skyld for massive til, at de kunne fejles ind under gulvtæppet. Regeringens stærkt opreklamerede troværdighed stod på spil. En troværdighed, der intet har på sig.

Skræller man indpakningspapiret af og ser på realiteterne, så smuldrer troværdigheden totalt. Der er ingen social ansvarsbevidsthed i regeringens politik, tværtimod, for slet ikke at tale om løgnene om Irak-krigen. Befolkningen betaler dyrt for det sorte sammenrends regimente.

Der er al mulig grund til at styrke kampen mod den sorte regering.

To år er mere end nok!

Protesterne vil ingen ende tage. Gymnasieelever protesterer mod overbelægning, 7. oktober 2003

Enigt Folketing vil have Muren fjernet

*Folketinget bakker op om
FNs generalforsamling!*

Efter en lang forespørgselsdebat d. 7. november om den danske Mellemøst-politik vedtog et enigt Folketing i tirsdags en opbakning bag FN's generalforsamlings krav om fjernelse af og et øjeblikkelig stop for en videreførelse af apartheidmuren inde på palæstinensisk område.

Alle partierne gav under debatten udtryk for at opførelsen af muren er i klar modstrid med internationale konventioner og er med til at besværliggøre oprettelsen af en palæstinensisk stat.

Både opførelsen af muren og Israels gentagne overtrædelser af Geneve-konventionen såvel som menneskerettighederne vil blive taget op, når EU i den kommende måned mødes med Israel for at diskutere EUs handelsaftale med Israel, sagde udenrigsminister Per Stig Møller under debatten.

Der skal gennem denne aftale lægges et pres på Israel, men Udenrigsministeren afviste dog, at man på nuværende tidspunkt vil true med at opsiges den for Israel så gunstige aftale. Danmark vil under forhandlingerne ligeledes kræve, at varer produceret i de israelske bosættelser i de besatte palæstinensiske områder ikke kan mærkes som "Made in Israel" og derfor klart falder udenfor handelsaftalen.

Det er EU, som har henstillet til medlemslandene, at de skærper kontrollen med varer, der er produceret på palæstinensisk område.

I spørgsmålet om Israel/Palæstina ligger det danske standpunkt langt tættere på EU's holdning end i tilfældet Irak.

Per Stig Møller sagde bl.a. om regeringens holdning:

"Regeringen tager på det stærkeste afstand fra terror, og regeringen anerkender Israels ret til at beskytte sin befolkning mod terroraktioner. Men denne ret er hverken ubetinget eller ubegrænset. Den kan ikke udøves på en sådan måde, at et stort antal sagesløse palæstinensere ender med at betale prisen for handlinger udført af den voldelige minoritet. Sådanne handlinger

Fra demonstrationen mod Apartheidmuren under det europæiske sociale forum ESF i Paris

giver samtidig militante organisationer som Hamas og Islamisk Jihad øget opbakning blandt befolkningen (...)

Det er fortsat regeringens opfattelse, at ophøret af den israelske besættelse i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolutioner og etableringen af en fredelig og demokratisk palæstinensisk stat vil være den bedste garanti for Isra-

els sikkerhed. Israel må derfor standse de udenretlige likvideringer, Israel må trække sine styrker tilbage fra selvstyreområderne, indstille ødelæggelserne af palæstinensiske boliger og standse angreb mod palæstinensisk infrastruktur. Blokaden af de palæstinensiske områder må ophæves til fulde."

Selvom det bliver stadig mere grotesk søger regeringen fortsat at sidestille voldsmand og offer. Den nægter at stille en klart krav til Israel – og måske især dets politiske, økonomiske og militære bagmand USA – om at stoppe aggression og besættelse øjeblikkelig – som en forudsætning for enhver fredsproces.

Det var sikkert også dette hensyn, der gør sig gældende, når Per Stig Møller ikke stiller krav om destruktion af de ulovlige israelske masseødelæggelsesvåben (som f.eks. atomvåben), som truer hele regionen.

Det er ingen hemmelighed, at stærke kræfter i Israel virker for en ny amerikansk krig mod Iran og Syrien.

Rekordstor formue i fagbevægelsen

Forbundenes kapital kan holde 1½ mio. medlemmer skadesløse i 20 ugers storkonflikt.

De 12 største forbund i Danmark råder over 11,6 milliarder kroner. Hertil kan lægges de lokale fagforeningers hængende kapital.

Økonomisk Ugebrev har gennemgået fagbevægelsens kapital gennem de sidste seks, og er nået frem til, at egenkapitalen er vokset med 20 pct. siden 1997, hvor formuen bestod af knap 9,8 mia. kr. Dermed har formuen vokset sig mere end dobbelt så stor, som modpartens – Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Industri.

De 12 største forbund "repræsenterer næsten 1½ mio. medlemmer eller 75 pct. af den organiserede arbejdskraft i Danmark.

Koncentrationen af kapitalen i "bevægelsen" forklarer de mange palæer, som de respektive forbundsledere har ladet bygge de sidste mange år til sig selv – på medlemmernes bekostning.

Hvis pengene blev frigivet til at holde medlemmerne skadesløse i en konflikt, ville de kunne strække sig over 20 uger; - eller ti gange så lang tid som storkonflikten i 1998.

Det burde være tilstrækkeligt til at gennemtvinge en 30 timers arbejdsuge.

Skolepraktik totalt undermineret

Fem sjette dele af alle skolepraktikpladser skæres væk. Lønnen halveres, mens protesterne vokser

- Regeringen lyver hurtigere, end en hest kan rende.

Dette folkekære ordsprog har regeringen med den seneste finanslov påtaget sig i mere end én forstand. Det drejer sig ikke om blot løftebruddet om angrebene på dagpengene, som de havde garanteret ikke at røre ved. Tilbagetrækningen af forslaget ændrer ikke ved den kendsgerning, at deres hensigt var og er at forringe forholdene for de omkring 800.000 udstødte.

Regeringen og deres forligspartnere – Dansk Folkeparti og De Radikale – lyver også, når det handler om den nye aftale angående erhvervsuddannelser, der har fået tildelt den optimistiske overskrift: ”Flere unge skal have en uddannelsesaftale”. Det er ikke første gang, at konsekvenserne af et forlig bliver groft

Aktionerende SKPere

manipuleret med et kært navn. Meget rammende indgik regeringen sidste år et arbejdsmarkedsforlig med blandt andet Socialdemokratiet, hvis overskrift lød: ”Flere i arbejde”. Siden har adskillige titusinde mistet deres arbejdsplads.

Kendsgerningerne om den nye uddannelsesaftale er, at 7.218 elever i skolepraktik skal med aftalen i hånd skæres ned til 1.200. Det vil ramme både de kommende unge, der påtænker at gennemføre en sådan uddannelse samt unge, som allerede er i gang med en sko-

lepraktikordning. Derudover overføres alle skolepraktikanter (SKP'ere) til SU-lignende produktionsydelse, der kun udgør halvdelen af det, de får i dag: 5.330 kr. til elever over 18 år og 2.210 kr. til elever under 18 år. Endelig indføres en række korte uddannelser; men de kræver seks måneders erhvervs erfaring.

Forliget indebærer også, at omkring 4.000 nuværende elever er blevet taget grundigt ved næsen, idet aftalen virker med tilbagevirkende kraft. Eleverne er imidlertid startet på uddannelsen under forudsætning af, at de kunne fuldføre den, - hvis ikke i mesterlære, så under skolepraktikordningen.

Det har fået formanden for Foreningen af Skoleledere, Per Skovgaard Andersen, til at fare i kridthuset:

- Jeg har en meget dårlig smag i munden, da skolelederne har lovet eleverne noget, som politikernes beslutning, gør det umuligt at overholde.

Skolepraktikordningen, som blev oprettet for at unge, der ønsker/ønskede en faglig uddannelse men ikke kunne opdrive en læreplads hos en håndværksmester, er dermed skudt i sænk. SiD's uddannelsessekretær, Poul Hansen, er da også stærkt utilfreds med aftalen:

- At påstå, at aftalen skaffer flere en erhvervsuddannelse er at stikke de unge blå i øjnene. Uddannelserne er devaluerede, og tusindvis af unge må sejle deres egen sø, udtaler han til Fagbladet.

Poul Hansen står ikke alene med sin kritik. I torsdags afleverede utilfredse SKP'ere 8.500 underskrifter i protest mod forliget til undervisningsminister Ulla Tørnæs (V). SKP'erne nøjes ikke bare med kritik på et stykke papir, men sætter også handling bag. Tusinder SKP'ere aktionerede og strejkede for få uger siden imod regeringens planer om at slagte deres og andre unges uddannelsesmuligheder.

- Ulla Tørnæs skal konfronteres med den udbredte utilfredshed, der er. Det her påvirker jo SKP'ernes hverdag i meget høj grad. Vi arbejder i øjeblikket målrettet efter at mødes med forligspartierne. For selvom forliget er indgået, er denne sag langt fra slut for vores vedkommende, siger Christina Celeste, formand for EEO, Erhvervsskolernes Elev Organisation.

Arbejdsløsheden er det største problem

Det er arbejdsløsheden og EU, der ligger de ufaglærte mest på sinde, viser en undersøgelse foretaget af SiD

Næsten 40 pct. bekymrer sig fortrinsvis om, hvorvidt de beholder deres arbejdsplads eller muligheden for at komme i arbejde. Godt 21 pct. vurderer, at det EU-afstemningen, der er det vigtigste tema i dansk politik til næste år.

Det er i hvert fald, hvad de ufaglærte mener, hvis en undersøgelse blandt 1001 SiD'ere står til troende. Meningsmålingen er foretaget i *Fagbladets* web-panel.

Det tredje vigtigste tema er indvandrer/flygtninge-politikken, hvilket 13 pct. synes. Det står i grel modsætning til den officielle dagsorden, der forsøges at drejes til, at den hovedsagelige bekymring blandt danskerne er indvandrere og flygtninge.

På kun to områder kunne regeringen mønstre mere end 8 pct. af stemmerne

i forhold til hvilke områder regeringen har klaret sig bedst. Udlændinge- og udenrigspolitikken fik henholdsvis 23 og 20 pct., mens 36 pct. ikke kunne finde bare et område, hvor de synes, at regeringen har klaret sig bedst.

Panelet blev også med en meget positiv formulering spurgt, om det er i orden, at regeringen blander sig i forhold på arbejdsmarkedet for at sikre den enkelte lønmodtager/arbejdsgiver mere frihed. Det blev klokkeklart fejlet af bordet i to ud af tre tilfælde, mens blot 28 pct. sluttede op om VK.-regeringens officielle politik.

Undersøgelsen er foretaget i samarbejde med analysefirmaet *Instant-Answer*, der har specialiseret sig i hurtige undersøgelser via Internettet.

Hvis du er medlem af SiD og vil deltage i web-panelet, så kan du tilmelde dig på SiD's hjemmeside www.sid.dk.

-gri

McKinney Møller abdicerer: 'En af verdens værste multinationale'

*Det Internationale
Transportforbund – ITF – har
besluttet en række krav til
Mærsk-koncernen, der
opfattes som eet af de
værste multinationale
selskaber*

Det var ikke just en bombe, der sprang, da den 90-årige Mærsk McKinney Møller tirsdag meddelte, at han pr. 15. december fratræder som bestyrelsesformand for Maersk-Møller-koncernen. Han afløses på posten som Danmarks tungeste erhvervsmand af Michael Pram Rasmussen, adm. direktør i TopDanmark.

I dansk presse er firmaet og Maersk McKinney altid blevet omtalt med den dybe respekt, som gigantisk rigdom vækker hos spytlikkere.

Andre steder er respekten knap så udtalt. Nogle kalder tilmed det krigsførende firma for 'en af verdens værste multinationale'.

- Vi har oplevet Mærsk som en ekstrem aggressiv arbejdsgiver, der går langt for at undgå, at deres ansatte er i fagforening, ikke kun i USA, men også i Latinamerika. Samtidig er Mærsk en væsentlig lobbyist med stor politisk indflydelse, fortæller Chuck Mack fra transportarbejderforbundet Teamsters i USA.

Udtalelsen faldt i forbindelse med afholdelsen af en international konference for transportarbejderforbund, hvor 45 fagforeningsledere fra fire kontinenter deltog. Konferencen fastslog, at Mærsk koncernen med dets mere end 60.000 ansatte i flere end 100 lande er et vigtigt selskab at forholde sig til. Det danske selskab fører en meget forskellig personalepolitik fra land til land; men det er karakteristisk, at selskabet forsøger at gå lige stregen i det enkelte land:

- Det danske selskab viser gerne et billede af sig selv som en mønsterarbejdsgiver; men det er ikke altid korrekt. Indlæg fra deltagerne viste, at der er store forskelle i behandlingen af de ansatte. Forskellene er næppe tilfældi-

ge. Mærsk virker som et selskab, der grundigt sætter sig ind i, hvor langt de kan gå i det enkelte land, oplyser Stuart Howard fra ITF, det internationale transportarbejderforbund.

Fagforeningerne blev enige om at rejse en række krav til koncernen, hvori det vigtigste er, at Mærsk ikke modarbejder faglig organisering, som selskabet ellers praktiserer hyppigt. ITF vil også stramme op på deres samarbejde mellem fagforeninger, der har medlemmer, som arbejder for Mærsk, hvilket blandt andet omfatter lastbilchauffører, havnearbejdere, søfolk og lufthavnsarbejdere.

Det er første gang, at ITF arbejder målrettet over for en global arbejdsgiver på tværs af brancher. ITF vil gerne i dialog med Mærsk:

- Vi vil gerne i samarbejde med Mærsk om disse spørgsmål, erklærer Stuart Howard, hvilket ikke imødekommes med nødvendigvis samme positive holdning fra koncernens side. I hvert fald har teknisk direktør, Ole Høgh, ikke ønsket at udtale sig til SiD om mulighederne for en dialog med ITF eller kritikken af faglige forhold.

For øvrigt har regeringen bøjet sig for kravet om en høring omkring den for A.P. Møller så givtige forlængelse af Nordsø-olieaftalen frem til 2042.

-gri

Ny FTF-formand

Funktionærernes og tjenestemændenes hovedorganisation, FTF, skiftede i sidste uge formand. BUPL-formanden, Bente Sorgenfrey, blev leder for de 450.000 FTF'ere, og lovede i samme øjeblik, at FTF skal træde ud af LO's skygge. FTF vil synliggøre sig i den offentlige debat på spørgsmål om blandt andet velfærd, arbejdsmarked. Bente Sorgenfrey var medlem af det daværende maoistiske KAP fra 1976 til 1981.

Junckers på randen af krak

F. Junckers Industrier A/S er trådt i betalingsstandsning med en gæld på 93,5 mio. kr. Indtil videre er det ikke lykkedes at finde banker, der vil stå inde for en gældssanering. Tysk bankkapital er i øjeblikket inde i billedet i forhold til en redningsplan. Hvis udgangen bliver en konkurs, vil det ikke blot ramme de tusind ansatte, men også en lang række underleverandører, der anslås at beskæftige 2.000 mand. En eventuel fallit for trægulvsproducenten vil således ramme hele Køge og omegn i mindst samme grad som Frederiksværk, da Stålvaseværket drejede nøglen om.

Billund hårdt ramt

I slutningen af oktober fyrede Lego 257 ansatte. Som om det ikke var nok, besluttede det Bodum-ejede selskab Multiplast A/S to uger efter at lukke plaststøberiet. Det koster ni timelønnede og fire funktionærer deres arbejde.

- Alt er gået efter bogen. Fyringerne er forhandlet på plads efter loven om massefyringer, udtaler formanden for SiD Billund, Ole Pihl Marcussen, der konstaterer, at Billund er hårdt ramt af arbejdsløshed:

- Vi prøver at bevare optimismen, idet vi er på vej med en jobklub og efteruddannelse, så folk er klar igen, når hjulene kommer i gang igen.

Målsætning 2010: Europas væbnede styrker

EU's forsvarsministre har oprettet et fælles forsvarsagentur, som skal koordinere Unionens fælles forsvarspolitik og samle medlemslandenes fælles indkøbspolitik. Agenturet er endnu et skridt mod opbygningen af Europas væbnede styrker.

Under det italienske formandskab er opbygningen af den fælles militære linie fortsat støt og roligt på flere praktiske områder, på trods af de offentlige uenigheder om opbygningen af et egentligt hovedkvarter, forholdet til Nato og krigen mod Irak.

Det ellers civile rumprogram vil blive udbygget med et militærpotentiale. F.eks. vil det planlagte europæiske GPS satellit netværk, vil på to fronter blive en trussel mod USA's dominans i verdensrummet. Europa vil samarbejde med Kina om udviklingen og dermed kan kinesisk og Europæiske højteknologiske våbenprogrammer komme til at fungere uafhængigt af USA's nuværen-

de rummonopol, og man vil tillempede den sendefrekvens man vil benytte så den kommer til at ligger så tæt på USA's GPS system at det vil være umuligt for USA at udvikle støjsendere.

Tyskland, Frankrig og England afholdt i september et separat topmøde med fælles EU-militær på dagsordenen. Her blev luftet planer om et EU militærhovedkvarter og andre stormagts ideer, tanker der på det fælles udenrigsministermødet med Colin Powell den 18. november fik et par kærlige amerikanske ord med på vejen, USA er ikke vred – USA er skuffet.

Kommissionen og EU parlamentet har siden opstarten af *European Security and Defence Policy* (ESDP) diskuteret hvordan man kan understøtte den Europæiske rustningsindustri med lovgivning der medvirker til standardisering og koordinering af forskning og indkøb. Indtil nu har medlemslandene under henvisning til deres nationale sikkerhed, ikke haft pligt til at følge det indre markeds regler for reguleringer når det drejede sig om militær indkøbspolitik (Jævnfør artikel 296 i Romtraktaten).

Danmark er traditionelt tæt bundet

op med den amerikanske rustningsindustri, f.eks. underskrev den danske våbenfabrik Terma, ved Lystrup i Århus, den 10. november en kontrakt med Warner Robins Air Logistics Center, en anden underleverandør til det amerikanske forsvar, der indebærer udviklingen af nye hjælpemidler til piloterne i F-16 og A-10 bombefly. Det er kontrakter af denne type, som EU nu vil få indflydelse på, og det er et åbent spørgsmål om det danske forbehold kan sikre dansk industris særinteresser på dette område.

EU's forsvarsministre, både de 15 nuværende medlemmer og de 10 ansøgerlande, har afholdt fælles møder 3. – 4. oktober og igen den 17. november. Hvad dagsordenen var på disse møder og hvorfor Danmarks forsvarsminister deltager på trods af det danske forbehold, og hvad der bliver besluttet det er ikke offentligt tilgængeligt. En af de beslutninger som der dog er kommet frem efter de to møder var oprettelsen af et EU-forsvarsagentur der har som sin målsætning at koordinere alle medlemslandenes indkøb af materiel, en beslutning der ligger i forlængelse af en rapport fra kommission udgivet i foråret.

Protester for de politiske fanger fra Thessaloniki

Siden EU-topmødet i Thessaloniki har syv aktivister være holdt varetægtsfængslet. Fem af de syv har sultestrejket i næsten to måneder. En stor protestbevægelse har udviklet sig. Der er bl.a gennemført solidaritetsdemonstrationer mange steder i London, San Francisco, Barcelona og Madrid. Mandag nat malede aktivister fra Globale Rødder døren og indgangen til den græske ambassade rød.

I en pressemeddelelse skriver de:

- Aktionen sker i protest mod den fortsatte fængsling af 7 demonstranter, der blev anholdt under protesterne mod EU-topmødet i Thessaloniki i juni måned i år. Demonstranterne har siddet fængslet i over tre en halv måned, i disse måneder har der gentagne gange

Simon Chapman

været rapporter om overgreb, deriblandt beskyldninger om tortur.

Fem af de syv fængslede har sultestrejket imellem 42 og 59 dage i protest mod den uretfærdige retssag. I den sidste uge har de ligeledes nægtet at indtage væske. Deres tilstand bliver af læger

betegnet som kritisk. Den ene af de fængslede, Fernando Perez, er så svækket at han er i risiko for at gå i koma når som helst. To andre af de fængslede, Sulieman Dakduk og Simon Chapman, kan hverken bevæge sig eller sove. Det vil medføre varige skader, hvis der ikke bliver grebet ind straks.

Der er under hele fængslingen sket en overtrædelse af de mest basale menneskerettigheder.

Krænkelser der af græske aktivister bliver betegnet som de groveste siden militærdiktaturets tid.

Fire af de syv fængslede er blevet anklaget for besiddelse og brug af sprængstoffer ved demonstrationerne under topmødet.

Den 12. november afleverede advo-

EU-hæren undervejs

Italiens forsvarsminister Antonio Martino kunne efter mødet den 17. november officielt præsentere aftalen om opstart af *The European armaments agency and the full operational status of European armed forces by 2010*.

Ministeren forklarede yderligere: - *Vi er enige om at unionen skal udvikle kapacitet til at handle selvstændigt og at denne mulighed ikke skal være i modsætning til Nato.*

Ifølge det danske forsvarsministerium er denne tale om Europas væbnede styrker ikke noget andet end den allerede aftalte oprettelse af EU's militære kampstyrke på 60.000 mand der med udgangspunkt i de såkaldte Petersberg-opgaver kan opererer op til 6.000 km. fra unionens ydre grænser. Som en start er man blevet enige om at tilbyde Nato/USA at overtage 'missionen' i Bosnien.

katen Haris Ladis videomateriale til de juridiske instanser, der bevidner hvorledes det græske politi manipulerede med beviser mod hans klient Simon Chapman. Billederne fra en græsk tv-station viser at Simon Chapman under anholdelsen har en blå og lilla rygsæk. Den rygsæk som britten bliver anholdt med har en helt anden farve og indeholder molotov cocktails, en hammer og en økse. Tasken er et af hovedbeviserne mod den fængslede brite.

Bevismaterialet der er brugt som begrundelse for den fortsatte fængsling er fuldstændigt uacceptabelt og bevidner politiets fabrikering af beviser.

- Vi kræver at de bliver løsladt indtil deres sag kommer for retten. Vi ser fængslingerne af aktivisterne i Grækenland som klare politiske fængslinger og forlanger en retfærdig rettergang!

En "chef-brøler"

Vi kender det vist alle sammen – man får lavet en kæmpe brøler på jobbet til stor morskab for alle kollegaerne. Der kan jo gå en lille djævel i et hvert menneske, når vi konstaterer at en kollega har kvajet sig så det batter, kald det at være skadefro men inderst inde drejer det sig nok oftest om at man bare er glad for at det ikke er én selv, der skal have ørene i maskinen inde hos chefen.

For år tilbage var jeg ansat i et lille Gladsaxe flyttefirma, hvor jeg ville kunne skrive tykke bøger om alle de brølere der blev begået.

Mine egne fejl alene fyldte ca. 2 ringbind på vognmandens kontor så det var ikke få gange jeg havde stået til skideballe, og var der noget han var god til så var det til at skideballere så firmaet rystede. Jeg er farveblind men alligevel så jeg ofte i de år vognmandens ansigt antage (for mig) ufatteligt mange forskellige kulører, mens han råbte og skreg at jeg var et hundehoved, bonderøv og ikke mindst en lusket skidespræller – ak ja, hvad man ikke måtte stå model til dengang. Man kunne sågar opleve at blive fyret på gråt papir alt imens han stampede i gulvet af raseri og tårene løb fra hans kinder, for derefter at blive ringet op næste morgen og få endnu en kæmpe skideballe fordi man havde den frækhed at udeblive fra arbejde, og her hjalp det ikke at man forklarede at han lige havde fyret én aftenen før, han yndede at sige "det er mig der har den ubetingede ret til at lede og fordele arbejdet".

Så i hans verden bestemte han også om vi var fyret eller ej, det afhang lidt af sindsstemningen. Derfor var der heller ikke nogen større glæde for os "gelænder-aber" end når "den lille fede vognmand" som vi kaldte ham når han ikke var tilstede - selv begik fejl.

Firmaet havde fået en flytning på en af de dyre strandvejs adresser, og den skulle ha' på alle tangenter for at vise kunden at vi var de absolut bedste i branchen. Derfor meddelte vognman-

den om morgenen at han selv ville deltage i flytningen, og han undlod ikke at gøre opmærksom på at det var for at sikre at os uduelige hundehoveder ikke fik lavet ged i den.

Så vi ankom planmæssigt og vognmanden gik straks i gang med at indynde sig på fruén i huset mens vi andre knoklede. Det viste sig at fruéns allerstørste bekymring var husets to kæmpemæssige krystallisekroner, hvoraf den ene var placeret i stuen og den anden i den tilstødende spisestue. Disse var monteret i hver sin metalstang op igennem loftet og fastgjort i tagspærrene, så det ville kræve én mand nede og én mand oppe på loftet at afmontere dem.

Vognmanden klappede venligt fruén blidt på skulderen og bekendte at det

overhovedet ikke ville blive et problem da han selv ville forestå nedtagningen, så fruén kunne trygt sætte sig i sofaen og overvære at han brillerede med hendes dyrebare lysekrone. Keld var sendt op på loftet med skiftenøglen for at løsne de 4 bolte på stangen, og i mellemtiden kravlede vognmanden så adræt som hans korpus nu tillod ham op på den medbragte stige og greb solidt fat om metalstangen.

"Keld du kan godt løsne boltene nu" råbte han, "okay jeg løsner den sidste nu – er du klar" lød det oppe fra loftet, "ja, ja jeg har fat, lad den bare komme" et sidste beroligende smil ned til fruén på sofaen 2 meter nede om at alt var under kontrol "BAAAAAAAANG" inde fra spisestuen kom lyden af flere hundrede krystal-fiduser der splinterede i stumper og stykker ud over det store 12 personers mahogni spisebord.

I farten havde den kloge vognmand glemt hvilken lysekrone der var aftalt afmonteret først.

Behøver jeg sige at der gik lang tid før der var nogen der stod til skideballe på vognmandens kontor igen.

Europæisk Socialt Forum

Paris 12.-15. november 2003

Fotos fra afslutningsdemonstrationen

Stå sammen mod liberalismens og re

*Stå sammen for at forsvare vores tilk
For folkenes intern*

*Udtalelse fra marxistisk-le
Europæisk Socialt Forum*

Nyliberalismens vind blæser over hele Den europæiske Union som over hele kloden.

Den er signeret og promoveret af alle de internationale institutioner, men fordømmes og forkastes stadig kraftigere af folket. I dens navn fører de konservative regeringer såvel som de socialdemokratiske en politik, som fjerner de tilkæmpede sociale fremskridt, og sænker levevilkår og arbejdsforhold for arbejderne og folket. Overalt forsøger de at tilbagekalde de sociale goder, som er opnået gennem generationer af arbejderes kamp. At antage denne arbejderfjendske politik er en betingelse for ansøgerlandenes optagelse i Unionen.

Et omfattende og samordnet fremstød for privatisering af den offentlige sektor, likvidering af de sociale sikringsordninger, pensionsordninger og sundhedsydelser bliver gennemført. Storkapitalisterne, som betaler stadig færre skatter og afgifter, nyder gavn af forordningerne og støtten fra regeringerne og Kommissionen i Bruxelles.

De lukker fabrikker, omstrukturerer og flytter derhen, hvor de finder de bedste muligheder for udbygning, udplyndring og profitøgning for aktionærerne. Landbrugsmonopolerne følger samme politik, som lukker og slukker for de utilstrækkeligt profitgivende bønder. De oversvømmer markederne med genmodificerede produkter, fordi de opnår maksimal profit uden hensyn til sundhedsfarerne. Samtidig destruerer de landbruget i de beherskede lande, hvor millioner af bondefamilier tvinges ud i den største nød. Det er ikke tilfældigt, at den amerikanske imperialisme og Den europæiske Union fordømmes som hovedfjender af bønderne over hele verden.

I Unionen er der ingen lighed mellem staterne; de store stater som den tyske, franske og britiske imperialisme har flere rettigheder end andre. Og når folket i et "lille" land siger "Nej" til EU eller til en af dens grundlæggende traktater, behandles dets modstand som meningsløs.

Den Unionsforfatning, som er på vej, vil institutionalisere denne ulighed landene imellem og påtvinge den nyliberale model, sammen med reaktionære referencer til såkaldte fælles religiøse værdier.

Nej til EU-forfatningen!

Den frie bevægelighed eksisterer kun for kapitalen og monopolernes varer. For borgerne, især for 'borgere uden for EU' er

af monopolernes, reaktionens Europa!

*æmpede sociale goder og rettigheder!
ationale solidaritet!*

*ministiske partier i Europa
n, Paris, November 2003*

Unionen blevet en fæstning, som afviser, fængsler og forviser mænd og kvinder, der er drevet i eksil af krige og nød. Den overvåger og registrerer dem; den styrker det internationale politisamarbejde og forstærker det verdensomspændende undertrykkelsesapparat, som den amerikanske imperialisme har opbygget.

Krig skabes af imperialismen, som fremprovokerer, formerer og antænder den. Den amerikanske imperialisme er i dag den mest aggressive og farligste imperialisme på globalt plan. Den har indledt en 'uendelig' krig mod alle dem, som går til modstand mod dens planer om verdensherredømme. Irak er det øjeblikkelige mål, og mere vanskeligt at undertvinge end det forudsås af aggressoren - og andre lande står på den sorte liste til at følge efter.

Den europæiske Union ønsker at udfordre dette hegemoni, også på det militære plan. Det er grunden til, at Forfatningen fastslår, at alle dets medlemsstater må forøge deres militære styrke. Langt fra at være en global kraft for fred er denne supermagt, som er under opbygning, en aktør for verdens nyopdeling. Den europæiske Union er i dag til stede i Afrika, hvor dens væbnede styrker påtvinger den imperialistiske orden.

Nej til Europahær!

Besættelsestropper - Ud af Irak!

Den folkelige modstand mod monopolernes og reaktionens EU, mod de sociale tilbageskridts og den større uligheds EU, mod politiets EU og mod den imperialistiske supermagt EU, bliver stærkere over det hele. Det er kun få regeringer, som vover at underkaste dette EU vælgernes dom i form af en folkeafstemning. Og når de gør det, lader de som om det er et spørgsmål om at vælge mellem 'en snæver og egoistisk nationalisme' og 'åbenhedens' og 'det internationale samarbejdes' ånd.

Sammen med arbejderne og folkene afviser vi dette falske dilemma og udtrykker vores vilje til at udvikle solidariteten i fælles kamp for en retfærdig og broderlig verden, fri for udbytning, undertrykkelse og udplyndring

Underskrevet af Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF), Arbejderpartiet Kommunisterne (APK, Danmark) og en række andre europæiske marxistisk-leninistiske partier.

*Mere end 100.000 deltog på
ESFs afsluttende manifestation
lørdag den 15. november*

Hvad sker der i Serbien?

4 år efter at Serbien blev militært besejret i USA's og NATOs aggressionskrig sidder det uhjælpeligt fast i en dyb krise. Det pro-amerikanske lakajregime, der blev installeret efter Milosovic's fald, savner folkelig opbakning. Det tredje mislykkede forsøg på at vælge en præsident er en understregning af det. Nu har Serbien hverken parlament eller præsident.

Protesterende arbejdere ved parlamentet i slutningen af oktober

Da bombardementerne var indstillet og det uundgåelige efterspil gennemført - udleveringen af Slobodan Milosovic til sejrherredomstolen i Haag - skulle løfterne om 'demokrati' og 'social fremgang' indfries.

Zoran Zivkovic' blok af 'demokratiske partier' (DOS), som kom til magten i 2000, var fuld af løfter. Dens venlige holdning over for sejrherrene i krigen skulle sikre en hurtig økonomisk genopbygning, forbedrede levevilkår og udryddelse af korrupsion. Men løfterne er ikke blevet holdt, og Serbien har bevæget sig ud i en stadig dybere økonomisk, social og politisk krise. Uroen i arbejderklassen er omfattende.

Zivkovic-regeringen blev oprindeligt dannet af USA's og EU's serbiske yndlingspolitiker Goran Djindjic, som blev myrdet den 12. marts i år. I sidste uge brød regeringskoalitionen sammen og premierminister Zivkovic opløste parlamentet og udskrev nyvalg til den 28. december, et år før planlagt.

Præsidentvalget søndag var det tredje mislykkede forsøg på et år. Den tidligere præsident Milan Milutinovic's embedsperiode udløb i slutningen af 2002. Som en del af Milosovic's inderkreds var han også anklaget for krigsforbrydelser, men blev ikke udleveret under sin embedsperiode. I januar 2003 meldte han sig i Haag.

Ingen af de tre forsøg på at vælge en ny præsident opfyldte forfatningskravet om 50 pct. valgdeltagelse. Ifølge en

valgobservatørgruppe var søndagens valgdeltagelse på omkring 38.5 pct., godt 2.5 millioner.

Den lave stemmeprocent er et udtryk for protest mod den pro-amerikanske regering og hele det system, som er blevet installeret i Serbien. Ingen af kandidaterne nyder nogen bred folkelig opbakning. Zivkovic-regimet er upopulært og isoleret.

I stedet for social og økonomisk fremgang er priserne eksploderet og de fleste serbere har oplevet en nedgang i levestandarden. Arbejdsløsheden er enorm - og der er blevet stadig flere strejker og protester mod regimet, som kun støttes af et smalt lag af rige. I slutningen af oktober demonstrerede titusinder af arbejdere mod privatisering med krav om regeringens afgang.

Bølge af strejker

Det erklæret marxistisk-leninistiske *Partija Rada* har følgende analyse af den voksende arbejderprotest:

'Bølgen af protester og strejker breder sig i Serbien. Den magthavende mafia-politi-koalition har for øjeblikket ingen løsning på, hvordan den skal behandle arbejdernes utilfredshed, som over for udsigten til arbejdsløshed og en komplet usikker tilværelse, forstår, at de ikke længere har noget at miste. Men det er klart, at der ikke er nogen sammen-

hæng mellem de strejkende arbejdere. Arbejderne i hver enkelt virksomhed er overladt til at stole på deres egne kræfter. Derfor kan disse protester ikke få fuld virkning eller samle fuld styrke.

Arbejderklassen er ikke bevidst om sin egen styrke, fordi den ikke har en tilstrækkelig udviklet klassebevidsthed, hvad der er en konsekvens af både den tidligere og den nuværende regerings linje, af systematisk disinformation fra mediernes side, korrupte faglige ledere og internationale faktorer.

De afgørende skridt til at stoppe en mulig spredning af en bredere kamporganisering af arbejderne blev taget, da Milosevic-kliken var ved magten, da arbejderne på grund af den ødelagte industri blev nødt til at slås for ren overlevelse på det såkaldt sorte marked. Den nuværende regering, som støttes af et lille lag af rigmænd med kriminelle forbindelser i fortiden, fører denne proces til sin afslutning - til massearmod for størstedelen af befolkningen og til enorme rigdomme for en snæver kreds af folk tæt på regimet og forbryderkongerne.'

Den manglende klassebevidsthed hos de serbiske arbejdere og arbejderne i det nyopdelte Jugoslavien som helhed var indbygget i det system, som Tito skabte - den jugoslaviske 'selvforvaltning' - som satte arbejderne i de forskellige virksomheder op imod hinanden i hvad der ikke var andet end kapitalistisk konkurrencekamp, kampen virk-

somheder imellem, selvom den enkelte virksomhed havde en form for 'økonomisk demokrati'. Under Milosevic blev dette parret med serbisk supernationalisme, hvad der bidrog til fragmentationen af den jugoslaviske republik.

Styrkelse af de multinationales diktatur

Det 'alliancefri' Tito-Jugoslavien var pro-vestligt - og det var Milosevic-regimet også, især i dets første tid, hvor Milosevic blev modtaget som hædersgæst i de fleste vestlige lande, Danmark indbefattet.

Men Zivkoviv-regeringen overgår alle tidligere jugoslaviske regeringer i servilitet over for USA og Vesten. Zivkovic har officielt tilbudt at sende 'specialstyrker' fra Serbien og Montenegro som hjælpetropper for den amerikanske besættelsehær i Afghanistan, og senere i Irak.

Tilbuddet er modtaget som 'et glædeligt tegn' i NATO, som står for besættelsen af Afghanistan.

Partija Rada konkluderer om den politiske krise:

'Hverken præsidentvalg eller fremtidigt parlamentsvalg kan løse krisen, fordi den politiske scener aktører er dem, som skabte krisen og som har det samme politiske program: kapitalisme, lakajtjeneste for de multinationale selskaber, indtræden i NATO, og en blanding af nationalisme og nyliberal retorik med en bagage af mislykkede 'reformer'.

Og mens der i månedsvis er stor ståhej i medierne om den parlamentariske krise og mulige valg i utide, og mens flertallet af befolkningen i Serbien blot prøver at overleve, etableres samtidig de store multinationales og den hjemlige kapital diktatur med støtte fra et mere og mere magtfuldt undertrykkelsesapparat. Valgfarcerne, den parlamentariske og konstitutionelle krise fortsætter, og dens afslutning er ikke i syne.'

4 år efter krigen mod Jugoslavien: Kaos og elendighed. 2 år efter krig og besættelse af Afghanistan: Kaos og elendighed. År 0 efter Irak-krigen: Kaos, elendighed - og fortsat modstand.

Russere rede til ny Oktober

Titusinder af russere demonstrerede igen i år på revolutionsdagen

På årsdagen for den socialistiske revolution i Sovjetunionen viser en meningsmåling, foretaget af opinionsinstituttet Vtsiom-A, at mere end 40 pct. af russerne aktivt ville støtte bolsjevikkerne i en revolution, hvis de befandt sig i en lignende situation i dag, mens kun 10 pct. ville bekæmpe dem.

42 pct. af de 1.600 deltagere i undersøgelsen svarede, at de enten aktivt ville støtte det marxistisk-leninistiske parti eller arbejde sammen med det. 27 pct. ville afvente udfaldet og ikke blive indblandet. Kun 10 pct. vil kæmpe imod. 16 pct. ville forlade landet.

I vurderingen af Oktoberrevolutionens betydning sagde 32 pct., at den

fremmede Ruslands samfundsøkonomiske udvikling, 19 pct. mener, at den startede en ny æra i Ruslands historie. 13 pct. mener, at den var en katastrofe, mens 16 pct. var usikre.

Et klart flertal har altså ikke bare et positivt syn på revolutionen 1917, men ville støtte en ny Oktober.

Jyllands-Posten fastslår, at russernes syn på oktoberrevolutionen ikke er forandret meget siden 1990; men Vtsion-A regner med, at russerne vil blive mere negative i fremtiden. Opfattelserne følger i væsentligt omfang de nuværende partilinjer i russisk politik. Det er i de højreorienterede og ultra-højreorienterede.

"De villiges koalition" i Irak Antallet af soldater fra 30 lande

United States:	130,000	Dominican Republic:	300
Britain:	7400; 1200 more planned	Hungary:	290
Italy:	3000	Philippines:	177
Poland:	2400	Mongolia:	174
Ukraine:	1640	Norway:	156
Spain:	1300	Nicaragua:	120
Netherlands:	1106	Portugal:	120
Australia:	800	Latvia:	106
Romania:	600	Lithuania:	90; may send
Bulgaria:	480		50 more
Denmark:	406; 90 more planned	Slovakia:	82
Thailand:	400	Albania:	70
El Salvador:	360	New Zealand:	61
Honduras:	360	Estonia:	55
Czech Republic:	312	Macedonia:	28
		Kazakhstan:	27

I en Bagdadforstad til Abu Ghraib ligger der en bebyggelse på en forladt landområde der engang tilhørte en statslig organisation, der gik under navnet M-21, eller Special Operations Directorate of the Iraqi Intelligence Service. Som våbeninspektør for FN inspicerede jeg denne facilitet i juni 1996. Vi var på udkig efter masseødelæggelsesvåben (WMD). Selvom jeg ikke fandt beviser på WMD, så fandt jeg faktisk en organisation, der havde specialiseret sig i konstruktion og anvendelse af "Improviserede Eksplosive Tingester" (*Improvised Explosive Devices*, IEDs) - de samme IET'er, der nu dagligt tager livet af amerikanere i Irak.

Da vi bevægede os ind i området, forsøgte tre irakere at undslippe over en mur med dokumenter, men de blev fanget og afleverede papirerne. Ligesom stakke af dokumenter gemt af vejen inde i bygningerne, handlede disse papirer om IET'er. Jeg stod med en fotokopieret indføring i hånden, der beskrev, hvordan man styrer bagholdsangreb fra vejkanterne med brug af IET'er, og andre om hvordan man konstruerer IET'er af konventionelle højeksplosiver og militær ammunition. De sofistikerede planer - omend med grove skitser - viste hvordan man sætter en konvoj ud af spillet ved at skjule en IET, og når og hvor den skal detoneres for at anrette maksimal skade

Fordi det var WMD, vi havde til opgave at se efter, havde vi ikke tilladelse til at tage noter om denne slags aktiviteter. Men da vi vendte tilbage til vore biler, så rekonstruerede vi omhyggeligt alt, hvad vi så.

Det, jeg så - og lod gå videre til det amerikanske efterretningsvæsen, - var hvad man kunne kalde en drejebog for det efterkrigsoprør, som USA nu er konfronteret med i Irak. Og det inde-

Modstanden i Irak: **Den kommer ikke fra udlandet, og den er velforberedt**

Af Scott Ritter

holdt to vigtige kendsgerninger, som amerikanske autoriteter må forstå:

De redskaber og taktikker, der dræber amerikanere i dag i Irak er det tidligere regimes og ikke importeret fra udlandet.

Den anti-amerikanske modstand i Irak i dag er irakisk af karakter og bredere baseret og dybere rodfastet end det bliver erkendt.

***

IET er et frygtindgydende fænomen for de amerikanske soldater, der patruljerer Irak. IET har transformeret konfrontationer til et anonymt bagholdsangreb, et nervepirrende motorvejs roulette-spil, som får enhver amerikaner, der stiger ind i en bil i dag (hvad enten det er den ærværdige, og stadig mere sårbare Humvee eller et pansret monster i stil med M-1-tank'en) til at gøre sig tanker om, at denne tur kan være hans sidste.

Så langt fra at repræsentere desperate udenlandske terroristers taktik, kan IET-angreb i Irak spores tilbage til de organisationer, der er mest loyale mod Saddam Hussein. M-21 var ikke den eneste enhed, der var trænet i IET'er. I forbindelse med en inspektion af irakisk efterretningsvæsens træningsakademi i Bagdad i april 1997, jeg så klasseværelser for træning af alle irakiske hemmelige agenter i den sorte kunst at lave og bruge IET'er. Mine noter genkalder borde fyldt med modeller i naturlig størrelse af miner og granater forklædt som dukker, udstopede dyr og fødevarerholdere - og klasseværelser til træning i at lave bilbomber og rekruttere stedfortrædende agenter til at bruge eksplosiver.

Den samme måned inspicerede jeg en anden facilitet, der var placeret i nærheden af Bagdads Al Mansur distrikt, og som husede en kombineret enhed af Husseins personlige sikkerhedsstyrke og det irakiske efterretningsvæsen. Denne enheds opgave var at opspore alle irakernes bevægelser og aktiviteter, der bor i dette område på begge sider af

den motorvej, der forbinder præsidentpaladset med Saddam International Airport.

En kuldegysende erkendelse ramte os, da vi trådte ind i et rum på størrelse med en gymnastiksal og så at gulvene var malet som et kæmpemæssig kort over kvarteret. Gaderne var tegnet op forsynet med metalkasser med bakker, hvor hver kasse repræsenterede et hus eller et lejlighedskompleks. En tre-etages bygning, f.eks. indeholdt tre bakker; hver bakke indeholdt dossiers over hver borger, der boede på den pågældende etage.

Lignende enheder eksisterede i andre kvarterer, inklusive de, der havde betegnelsen "anti-regime."

Husseins regering var - og dens rester er - nøje fortrolig med hver kvadratomme af Bagdad: hvem der var de loyale, hvor de bor, og hvem de havde forbindelser med. (Det samme kan siges om alle i Irak for den sags skyld, selv i de kurdiske og shiitiske områder.) Denne information tillader funktionærer fra resterne af Husseins efterretningsvæsen og sikkerhedstjenester at skjule uopdagede blandt en sympatiserende befolkning. Faktisk er en standardkvotient blandt kontrarevolutionære eksperter, at der for hver 100 aktive oprørere, der er registreret, må være 1.000 til 10.000 aktive støtter i den lokale befolkning.

Selvom Bush administrationen vedholdende karakteriserer fjenden i Irak som "terrorister", og identificerer ledende forbrydere som "udenlandske kombatanter," forestillingen om, at Al Qaeda eller Al Ansar al Islam bruger Bagdad (eller et hvilket som helst område i Irak) som en uafhængig operationsbase er langt ude. I den udstrækning, at udlændinge overhovedet viser sig i Bagdad, er det sandsynligvis kun under omhyggelig kontrol af den pro-Husseinske modstand, og selv da, kun for at blive brugt som et brugbart våben på samme måde, som man ville bruge en raket propelleret granat eller IET.

KPiD og DKP/ML klar til at slå pjalterne sammen

- På DKPs gamle grundlag
Af Henning Paaske Jensen

Det større antal, den stadig større sofistikation og forskelligartethed i angrebene på amerikanske styrker antyder, at modstanden er voksende og bliver mere organiseret - et klart vidnesbyrd om, at USA kan komme til at tabe kampen om det irakiske folks hjerter og sind.

For tilfredsstillende at vurdere karakteren af den anti-amerikanske modstand i Irak i dag, må man erindre sig at flertallet af pro-regime styrkerne, især de militære enheder, der er mest loyale overfor Hussein, såvel som hele det irakiske efterretningsvæsen og sikkerhedsstyrker, aldrig overgav sig. De smeltede simpelthen væk.

Til trods for optimistiske erklæringer fra Bush administrationen om det modsatte, så er realiteten den, at Hussein regimet ikke blev besejret i traditionel forstand, og at den i dag viser tegn på genopbygning med henblik på at fortsætte kampen imod de USA-ledelede besættede på den måde, der er til fordel for deres egen styrke, og som udnytter amerikansk svaghed.

Af politiske grunde, har Bush administrationen og Koalitionens Provisoriske Styre (CPA) ikke ærligt konfronteret denne realitet af frygt for at indrømme, at de forkludrede deres førkrigs-vurderinger af, hvilke betingelser de ville blive stillet overfor i efterkrigstidens Irak. Det mislykkede forsøg på realistisk at vurdere den anti-amerikanske modstand i Irak betyder, at de "løsninger", som USA og CPA udvikler, har minimale chancer for succes, fordi de er udløst af en unøjagtig identifikation af problemet.

Den anti-amerikanske modstand i Iraks karakter af ildstorm fortsætter med at brede sig risikerer komme ud af kontrol - som følge af mangel på levedygtige løsninger. Medmindre der tages forholdsregler i erkendelse af, at det ramponerede Hussein regime fortsat eksisterer som en levedygtig styrke, og med mindre handlinger formuleres i overensstemmelse hermed, risikerer konflikten i Irak at inddrage USA i en kamp, i hvilken der ikke nogen udsigt til en klar sejr og en stigende mulighed for nederlag.

*Scott Ritter ertidligere FN våbeninspektør i Irak (1991-1998)
Oversættelse: Hans Pendrup*

Finn Sørensen, Enhedslisten - (for år tilbage fremtrædende leder i KAML, Kommunistiske Arbejdere Marxister Leninister) - har for nylig på Modkraft under Kontradoxa lavet en analyse af de revisionistiske partiers samlingsproces - *Kommunistisk samling på vej?* - og bruger mange ord på det erklærede topplanssamarbejde, som er under hastig udvikling imellem DKP/ML og KPiD.

Men han giver ikke nogen god forståelse for, hvorfor det sker og overvurderer de politiske forhindringer, der måtte stå i vejen for en sammenlægning mellem disse to partier og deres betydning for massekampen.

For mig at se, er der ikke længere nogen politisk forhindring af betydning for en sammenslutning. Tilbage står spørgsmålet om fordeling af magt og poster under KPiDs ledelse.

DKP/ML har for længst gennemført deres forvandling til et andet parti - til sin modsætning - et revisionistisk parti, der er overgået til gamle DKP positioner - til positioner DKP/ML blev startet op på at bekæmpe. Hensynet til socialdemokratiet er også blevet deres rettesnor - deres strategi, som det er KPiDs, DKPs og Enhedslistens.

KPiD på sin side har ikke taget ved lære af DKPs og Sovjetunionens politiske fallit. En politik der i hovedsagen kan føres tilbage til Krustjovs sammenbruds linie. Men man fastholder disse gamle DKP positioner om fredelig overgang til socialismen, om 'antimonopolistisk demokrati' og perspektivet for en socialdemokratisk ledet "arbejderregering"

Det er for nemt, når Finn Sørensen skriver at APK blot sætter sig udenfor, fordi "APK ikke vil være i stue med reformister og revisionister".

Derimod er den nyere danske historie fyldt med, at DKP/ML og KPiD har store problemer med at være i stue med

marxistisk-leninistiske synspunkter.

Både i DKP/ML og i KPiD er forbrødringen/ringforlovelsen skabt gennem kup og eksklusioner imod folk med sådanne synspunkter.

Derfor blev der f.eks. også indført skriveforbud i Dagbladet Arbejderen mod APKere, længe før dets stiftelse, i et forsøg på at forhindre, at der ville ske en reel kommunistisk samling. Denne censur mod et kommunistisk parti og dets synspunkter i en avis, der betegner sig som 'venstrefløjens åbne dagblad', er en vedvarende demokratisk skandale.

Under udhængsskiltet "stop for partikampen" har DKP/ML siden da søgt og forsøger stadig at forhindre de marxistiske leninistiske synspunkter lægges bredt ud til diskussion blandt kommunisterne i Danmark.

Kommunisterne i APK kæmpede for og kæmper for kommunistisk samling, men vel at mærke på principper, som ikke er til salg til højstbydende.

Den oprindelige linie i DKP/ML var da også baseret på at kommunistisk samling, måtte bygge på en grundlæggende enhedsproces fra nedenunder på ml principper og ikke om antimonopolistisk demokrati, som det sker i dag.

Tilbage er at denne revisionistiske strategi, for KPiD og DKP/ML, er blevet reduceret til et anliggende man kan skrive sig ud af - et spørgsmål om blot at finde en fælles formulering.

Sprængningen af DKP/ML med eksklusionen i 1997 af Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgaard fra DKP/ML og med Eric Skytte fra KPiD var kulminationen af kamp for at forhindre udviklingen af samlingsprocessen på ML principper. Det var denne påtvungne spaltning der nødvendigvis gjorde stiftelsen af APK.

I 70'erne vendte den kendte kommunist og sagfører Carl Madsen sig med fuld styrke imod samme socialdemokratiske udvikling af DKP da partiet i

dets partiprogram formulerede en revisionistisk strategi, det anti-monopolistiske demokrati - også dengang var svaret eksklusion og persondæmonisering

Eksklusionerne i DKP/ML i 97 var en del af et opgør og kup mod de principper partiet oprindeligt blev stiftet på. Det var også et opgør med partiets politik og vurdering af Sovjetunionens udvikling og fald som en socialimperialistisk supermagt.

Det er helt ukorrekt når Finn Sørensen skriver, at dette skete på kongressen i 91, man kan blot læse dokumenterne herfra. Indtil kupkongressen (7. kongres) i 1997 fordømte partiet forsøg på at ændre dette grundlag. På den 6. kongres hed det f.eks.:

“Hovedsagen for partiet er højrefaren. Det skyldes det almindelige tryk fra borgerskabet, men også indflydelse fra den moderne revisionisme, som det i kampen for enhed i den kommunistis-

ke bevægelse kommer i tættere berøring med (f.eks. i form af tendenser til forsonlighed over for den 'slagne' revisionisme, underkendelse af den historiske betydning af den antirevisionistiske kamp, accept af dele af den revisionistiske, især sovjetrevisionistiske, historieopfattelse)...”

Fra APKs side hilser vi DKP/MLs proklamation om snarlig sammenslutning med KPiD velkommen.

Det vil gøre det lettere for mange at se DKP/ML i lang tid har gået med lånte fjer, som en del af den marxistiske-leninistiske kommunistiske bevægelse. Den bevægelse hvor partier blev genskabt som en nødvendighed efter de fleste kommunistiske partiers borgerliggørelse, som det også skete med DKP i Danmark.

Det er med til at gøre det lettere at klarlægge: At kommunister og erklærede kommunister kan være to vidt for-

skellige ting.

Og dermed skabe øget forståelse for hvorfor pantsætning til socialdemokratiet, til revisionismen har fatale konsekvenser.

Konsekvenser der betyder at massekampene hæmmes, at de ikke får lov til at udvikle sig hvis de underlægges deres linie. Det gælder på alle områder som f. eks. den faglige kamp, anti-krigs kampen og EU kampen. Ved EU kampen blev det klart for rigtig mange op til og ved EU topmødet i december 2002 med Stop volden initiativet.

P.S.

Læs også Kommunistisk Politik's gennemgang af DKP-mls '20 års kamp for socialisme':

Revisionistisk historieskrivning - for begyndere KP 4-5, 1999

Findes på APKs hjemmeside
www.apk2000.dk

Og hvad så med DKP?

Af Klaus Riis

DKP har holdt landsmøde og vedtaget programdokumentet 'En kommunistisk vision for klassekampen i det 21. århundrede.'

Det er langt fra alle, som ved det, men DKP eksisterer endnu!

Siden det gamle pro-sovjetiske parti gik i opløsning under Gorbatsjovs og Ole Sohns regimenter i slutningen af 80'erne og begyndelsen af 90'erne har der været stille omkring det.

Det nuværende KPiD skilte sig ud fra DKP i protest mod Sohn- og Gorbatsjovlinjen, mens partiet selv gik ind i Enhedslisten. Sohn fortsatte videre til SF, hvor han nu gør den parlamentariske karriere, han ikke fik som DKP-formand. KPiD ville ikke med i Enhedslisten, men har stædigt drømt om et comeback til partiets sene glanstid i midten af 70'erne, da det vedtog programmet for 'det antimonopolistiske demokrati' og stillede selvstændigt op som liste K.

I en årrække var DKP et løst netværk

i Enhedslisten og fungerede ikke som parti af andet end navn – selvom det hele tiden bevarede en tilknytning til de overlevende blandt de gamle pro-sovjetiske partier verden over.

I de seneste år har DKP imidlertid igen rørt på sig. Det har forsøgt at genopbygge en partiorganisation på basis af de medlemmer, der ikke blot er forsvundet ind i Enhedslistens lokalafdelinger, og det har søgt at få afklaret sit politiske og ideologiske ståsted – efter at man først 'principielt' havde gjort op med partiprogrammer og partistruktur.

I år indgik resterne af partiet Fælles Kurs (som oprindeligt blev til ved en udspaltning fra DKP omkring sømandsbossen Preben Møller Hansen og Jørgen Tved) igen i det decimerede moderparti, sammen med lokalradioen Folkets Radio (som ved en retssag er fradømt Tved-gruppen) og partilokalerne på Thorasvej i København.

Og på partiets landsmøde i Fredericia den 18. oktober i år satte man så et – som det hedder 'foreløbigt' - punktum for en flerårig programdebat med vedtagelsen af dokumentet 'En kommu-

nistisk vision for klassekampen i det 21. århundrede'.

'Kommunistisk debat'

Arbejderpartiet Kommunisterne var ikke inviteret til at deltage på DKPs landsmøde – det var derimod repræsentanter for DKP/ML og KPiD, to partier som også er ved at slutte sig sammen, og for Enhedslisten, selvom APK ikke har det ringeste imod 'at være i stue med' DKP. De følgende bemærkninger forholder sig derfor alene til det skriftlige materiale fra landsmødet som offentliggjort i bladet *Skub*.

APK har for vane at kommentere de erklærede kommunistiske partier og organisationers grundlæggende linje og dokumenter. Ikke (som nogen vil have det) for polemikkens skyld, eller for at angribe alt hvad der bevæger sig. Men fordi et mindstemål af seriositet fra folk, der bekender sig til marxismen-leninismens principper, må være at forholde sig til, hvad der fremlægges i det navn.

Og selvom DKP – i lighed med DKP/ML og KPiD, for slet ikke at tale

om det hedengangne Fælles Kurs – ikke har forholdt sig til APKs grundlæggende linje eller til programmet 'Manifestet for et socialistisk Danmark', må det regnes til partiets mere demokratiske træk, at det ikke aktivt har forsøgt at forhindre APKs synspunkter i at komme frem. I modsætning til DKP/ML, som har gjort det gennem et vedvarende 'skriveforbud' i Dagbladet Arbejderen, eller Fælles Kurs, som i 'Folkets Radio' har opretholdt et lige så langvarigt 'taleforbud' i praksis.

Jeg går ud fra at DKP kan tåle at høre kritik og andre synspunkter. Nogle ledende partimedlemmer forsvarer i al fald en såkaldt 'uenighedskultur' i 'det kommunistiske parti' – hvad vist ikke betyder andet end en bekendelse til en seriøs demokratisk debat.

Det antimonopolistiske demokrati – en succes?

'En kommunistisk vision for klassekampen i det 21. århundrede' er ikke så meget 'en vision' for fremtiden som det er et forsøg på at opsummere historiske erfaringer og en analyse af nutiden – herunder imperialismen i dag, det danske classesamfund i dag og socialismens betingelser.

Og det ender ikke med et revolutionært kampprogram, men med en bekendelse til 'et moderne kommunistisk parti', 'der bygger sit organisatoriske virke på den demokratiske centralisme':

"Den kommunistiske enhed er under udvikling. Det må sætte rammerne i et fælles moderne kommunistisk parti ... Et sådant parti er nødvendigt, for at arbejderbevægelsen igen kan bringes i offensiven og genvinde troen på socialismen."

Det er fair nok at det ikke er fuld af glade utopier. Men netop med understregningen af 'vision' og 'moderne parti' kunne man forvente at der blev draget lære af de historiske erfaringer, støttet på en marxistisk-leninistisk analyse. Ikke mindst da det decimerede DKP rummer mindst to skibbrudne partibygningprojekter.

Hvad gik så galt med DKP (for ikke at tale om Fælles Kurs, som overhovedet ikke omtales)?

Ingenting! Tværtimod. Det gik nærmest forrygende godt. Et større afsnit er viet til lovprisning af det anti-monopo-

Chile '73. "Det antimonopolistiske demokrati" havde spillet fallit allerede inden DKP programfæstede det i '76.

listiske demokrati og DKPs 76-program:

"Det anti-monopolistiske demokrati var en vellykket strategi for arbejderbevægelsen og skabte fra midten af 70'erne betydelig fremgang for de revolutionære kræfter i flere lande."

Chile 73 var måske det internationale skoleeksempel på 'vellykket antimonopolistisk demokrati'? Eller tæller man kun de lyse stunder?

"DKPs vækst i begyndelsen af 70'erne og udformningen af det nye partiprogram var snævert forbundet med enhedsarbejdet. Som parti evnede vi at fastholde de socialistiske principper og forbinde dem med danske traditioner ... DKP var blevet en politisk faktor, der var med til at sætte dagsordenen, både i og udenfor folketinget."

Hvad gik galt i Sovjet?

Man må spørge sig selv, hvordan det med denne forrygende succes, og alle de rigtige principper, rigtig anvendt, kunne gå så gruelig galt i 80erne?

'Visionen' giver forbløffende nok ingen antydning af et svar. Medmindre 'borgerskabets ideologiske modoffensiv' (som snedigt opfandt en såkaldt tredje vej mellem kapitalisme og socialisme) skal være svaret. Hvorfor faldt den kommunistiske bevægelse så ikke sammen i 30erne, under krigen, eller i starten af Den kolde krig?

Så svaret er måske fejl i Sovjeunionen?

Nej – heller ikke.

"Kun gennem en åbenhjertig dialog og gennem en konstruktiv kritik kan den samlede bevægelse gå fremad. Det var nogle af de tanker, som også prægede reformprocessen i Sovjetunionen, en proces der tog fart i 1985 med Gorbatsjovs valg til generalsekretær i SUKP. At tankerne om Glasnost og Perestrojka slog fejl er ikke ensbetydende med, at indholdet var forkert. (...) Meget tyder på, at reformprocessen blev sat i gang 10-15 år for sent."

Men hvad var der så i vejen? Hvad reducerede DKP til en bleg afglans af Der-Var-Engang?

Måske svaret ligger her:

"Den kommunistiske bevægelses opgør med 'stalinismen' var berettiget og nødvendigt, men var i hvert fald i nogle partier, herunder vort eget, ikke dybtgående nok. Kritikken kom derfor aldrig udover det grundlag, de borgerlige havde opstillet, og den blev aldrig marxistisk funderet. De holdninger og aktionstyper, man har kaldt 'stalinistiske' har ikke noget specielt med Stalin at gøre, men er udsprunget af gamle, idealistiske strømninger i arbejderbevægelsen, beslægtede med den før-Marx'ske utopiske socialisme."

Fik I den? Sovjetunionen frem til den 20. partikongres i 1956 var beslægtet med den før-Marx'ske **utopiske** socialisme. Den 20. kongres 'var ikke kun et opgør med persondyrkelsen i Stalin-tiden. Det var også et forsøg på at formulere en ny politik og nye initiativer i den internationale kommunistiske bevægelse', hvis succesrige nedfald i Danmark altså var 'det antimonopolistiske demokrati'.

Ingen enkle svar?

Okay – hvorfor gik det så galt i Sovjetunionen og hele den globale kabale?

"Der findes ingen enkle svar på, hvorfor det, som skulle være et demokratisk opsving, perestrojkaen, blev til afslutningen for Sovjetsamfundet", siger 'Visionen'.

Her tillader jeg mig at indsætte et uhyre enkelt, men rigtigt svar, jeg gav i en artikel i Dagbladet Arbejderen (11.02.1987), optrykt i bogen Bag linjerne:

'Bag hele det tykke lag af oppustet reformiver skinner panikken tydeligt igennem hos den store Gorbatsjov: Sov-

jetunionen befinder sig nemlig i en uløselig krise; i principielt nøjagtig den samme ideologiske, politiske, økonomiske og moralske krise, som har grebet de traditionelle kapitalistiske lande; i den kapitalistisk-revisionistiske verdenskrises greb.

Og denne krise kan ikke overvindes gennem reformer eller smidiggørelse af systemet. Nok så mange kampagner mod korruption, magtmisbrug o.s.v., nok så megen åbenhed og nok så kraftige doser ny stil vil ikke rykke ved denne grundlæggende kendsgerning.

Gorbatsjov fabler om, at de 'kolossale fortrin ved det socialistiske økonomiske system og frem for alt dets planprincip ikke blev udnyttet effektivt'. Det lover han at sikre ved at styrke og reformere kapitalismen. (...)

En ny Oktoberrevolution er nødvendig for at tilintetgøre det herskende borgerskabs magt, hvis nye hovedrepræsentant og superstar hedder Mikhail Gorbatsjov.

Hvis ikke nye akutte kriser, de interne magtkampoe og den revisionistiske regel, at kontrarevolutionen æder sine egne børn, når deres politiske fallit bliver åbenlys, gør sig gældende først.

I dag mener DKP at der eksisterer 'en stærk (omend langt fra enig) socialistisk lejr, omfattende verdens folkerigeste land Kina.' Gid det var så vel!

Selvfølgelig er dette en summarisk fremstilling af 'Visionen'. Der er mange andre elementer, som fortjener behandling.

Men dette er nok til at give et indtryk af, hvad det handler om: En genfremsættelse af det 'antimonopolistiske demokrati' som strategi for den danske kommunistiske bevægelse:

"Det antimonopolistiske demokrati er en rigtig strategi, men den må løbende tilpasses til forandringerne i kapitalismen: den statsmonopolistiske kapitalisme, vi kendte i 70erne, har udviklet sig til transnational monopolkapitalisme med overnational styring, som vi kender det i EU, WTO mv."

Antimonopolistisk demokrati tilsat kamp mod globalisering plus glasnost og perestrojka: Det er DKPs opfattelse af, hvordan 'et moderne kommunistisk parti' vinder sejr for socialismen.

Det er en recept på ny fiasko.

Danmarks Antimonopolistiske Parti

Af Klaus Riis

"DKP's 25. kongres i 1976 vedtog jo et nyt partiprogram med det antimonopolistiske demokrati, og stadfæstede eksklusionen af Carl Madsen for hans modstand mod dette begreb.

Dengang var der ikke de store diskussioner om **indholdet** af dette begreb, men som en af mine partikammerater i det senere KPiD så udtryksfuldt sagde det på et møde: "Havde vi dog bare lyttet mere til hvad Carl Madsen sagde dengang!"

Hvis vi udlægger det antimonopolistiske demokrati som en kamp for demokratiet – en kamp mod monopolerne, så kan vi vel alle gå ind for det – men det vi skal se på er **indholdet** i begrebet.

Men hvad er så det antimonopolistiske demokrati? Det kan siges med 4 ord:

Chile, 11. September 1973!

Og hvordan skal det så forstås?

Det er den samme teori, som præsident Allende's regering i Chile byggede på med fatale følger for den chilenske arbejderklasse – teorien førte til fascismen og ikke frem mod socialismen!

Det er en teori om overgangen til socialismen via stemmesedlen, den parlamentariske vej til socialismen – den vej Socialdemokratiet valgte i sin tid - og i dag kan vi se, hvor det fører hen med Socialdemokratiet som borgerskabets foretrukne administrator af det kapitalistiske samfundssystem i Danmark!

Teorien bryder med den marxistiske lære om staten, om revolutionen og om proletariatets diktatur."

Sådan sagde Eric Skytte – tidl. formand for KPiD på Fyn, nu APKer - i et indlæg på landskonferencen 'Kommunismen i går, i dag og i morgen' i januar 1999, arrangeret af den partiforberevende organisation Oktober, forløberen for APK.

Dette indlæg - 'Mennesket er menneskets håb' - gennemgår hans erfaringer fra et medlemskab af DKP/KPiD, som strakte sig fra 1. maj 1970 til juni 1997, hvor han blev ekskluderet af KPiD for 'undergravende'

Eric Skytte

kommunistisk virksomhed.

Det blev optrykt i KP 3, 1999 – og kan findes på APKs hjemmeside.

Kommunistisk samling – før 1997

Eric Skytte giver her et vigtigt bidrag ikke bare til belysning af DKPs/KPiDs historie, men også til belysning af den 'kommunistiske enhedsproces' – eller processen for samling af de kommunistiske kræfter i Danmark i ét stærkt parti på marxismen-leninismens grund – som blev indvarslet fra det dengang endnu revolutionære DKP/MLs 1991-kongres.

Eric Skytte og KPiD-afdelingen på Fyn tog spørgsmålet alvorligt. Det blev han ekskluderet af KPiD for. Den kommunistiske samlingsproces på Fyn udviklede sig positivt fra 1992 – og omfattede de lokale afdelinger af DKP/ML, KPiD, Fælles Kurs, partiløse kommunister, DKPere ...

Hvad skete der? Med Erics ord:

"I april og maj 1997 afholder vi medlemsmøder i KPiD, Fyn med punkt, Det antimonopolistiske demokrati på dagsordenen. Der er ikke enighed blandt medlemmerne om dette begreb, så konklusionen bliver, at vi som afdeling skal tage problemstillingen op på kongressen i november 1997!

Først i juni 97 modtager jeg brev fra forretningsudvalget om, at de indstiller mig til eksklusion ...

Først den 2. juli 97 modtager jeg brev fra Landsledelsen om, at jeg er ekskluderet af KPiD d. 21/6-97. Jeg

modtog brevet dagen efter, at Dagbladet Arbejderen havde offentliggjort eksklusionerne i DKP/ML (af Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård, KP). Et meget mærkeligt sammenfald. Hvorfor ventede KPID næsten 14 dage med at meddele mig, at jeg var ekskluderet? Var det fordi, deres rænkespil skulle passes ind i DKP/ML's rænkespil om de forestående eksklusioner dér? Det ligner unægtelig en tanke!"

På daværende tidspunkt afviste KPID, der betragtede sig som DET KOMMUNISTISKE PARTI i Danmark, alt andet end løs snak om samling. Parolen hed ikke kommunistisk samling – men 'aktionsenhed' ... og KPID afviste enhver diskussion om 'det antimonopolistiske demokrati', som partiet antog som sit strategiske grundlag og vigtigste arv fra DKP.

Siden eksklusionen af Eric Skytte fra KPID og den samtidige sprængning af DKP/ML har der ikke eksisteret Fyns-afdelinger af disse partier. Den kommunistiske samlingsproces førtes videre gennem Oktober og til stiftelsen af APK i 2000.

Kommunistisk samling – efter 1997

I sit oplæg på 99-konferencen sagde Eric Skytte videre:

"Der er behov for den politiske og ideologiske afklaring indenfor den kommunistiske bevægelse, inden det er muligt at skabe det stærke kommunistiske parti.

Det politiske og ideologiske grundlag for det kommende parti er altafgørende, og her må vi analysere den kommunistiske bevægelse i Danmark, såvel positive som negative udviklingstendenser i tidens løb.

De forskellige partier/organisationer indenfor den kommunistiske bevægelse, er jo et udtryk for de forskellige politiske strømninger, de må fremkomme med analyser af de forskellige problemstillinger, der tidligere – og i dag – hersker indenfor bevægelsen, f.eks. det antimonopolistiske demokrati, statens klassekarakter, arbejderaristokratiet, masseparti, kadreparti, reformismen, opportunismen, og hvordan kunne "fornyerefløjen" opstå i DKP, og hvorfor gik DKP i opløsning, og m.a.

En samling i et stærkt kommunistisk

parti på et forkert – eller uafklaret grundlag – vil ikke fremme kampen for socialismen, men tværtimod føre denne kamp på afveje og til nederlag for arbejderklassen. Derfor er denne politiske og ideologiske afklaring nødvendig og af yderste vigtighed!

Vi får ikke det stærke kommunistiske parti blot ved en sammenlægning af de eksisterende partier/organisationer.

Der er kun én vej frem, og det er samling fra neden med aktionsenhed og politisk og ideologisk afklaring på basis af marxismen-leninismen!

Hvordan ser situationen så ud i dag m.h.t. samling af kommunisterne?

Som allerede nævnt har KPID på den 3. kongres stadfæstet den parlamentariske overgang til socialismen – med andre ord – de har stadfæstet ministersocialismen, som Socialdemokratiet i dag praktiserer, hvor de stiller sig på den forkerte side i klassekampen.

DKP/ML har med parolen om et "masseparti" lagt sig på linie med KPID's opfattelse af vejen frem mod socialismen.

DKP har fuldstændigt underlagt sig Enhedslisten og det parlamentariske spilfægteri.

Jeg kan godt forestille mig, at disse 2 - måske 3 – organisationer ad åre slår sig sammen i et "kommunistisk masseparti" og vil gå den parlamentariske vej mod ministersocialismen – altså den samme skæbnesvangre fejl som det revolutionære Socialdemokrati begik i tidernes morgen.

Den "frihed" har de jo til at gå ud i sumpen, jævnfør Lenin: *Hvad må der gøres?"*

Det var præcise ord. Fra konferencen i januar 99 sattes der skub i bestræbelserne for at gendanne arbejderklassens kommunistiske parti. Et udkast til et principprogram blev offentliggjort af den partiforberejede organisation Oktober – og samtlige erklærede kommunistiske partier inviteret til at diskutere det. Ikke en eneste har til dato så meget som kommenteret det, der blev til 'Manifestet for et socialistisk Danmark', APKs programgrundlag – og fortsat det marxistisk-leninistiske grundlag for opbygningen af et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund.

En af de væsentligste grunde til tavs-

heden om APKs principprogram er, at de erklærede kommunistiske partier (som nu planlægger at slå pjalterne sammen) ikke er i stand til at påvise, at 'Manifestet for et socialistisk Danmark' afviger fra marxismen-leninismen.

Så hellere forsøge at tie det ihjel.

DAP

Kernen i det hele ligger i 'det antimonopolistiske demokrati'. KPID har hele tiden gjort det til sit omdrejningspunkt. Derfor har det opgivet at optræde som DET KOMMUNISTISKE PARTI og er blevet tilhænger af 'kommunistisk samling' med DKP/ML.

DKP har på sit nylige landsmøde udtrykkeligt bekræftet denne fatale ideologiske og politiske konstruktion som sit strategiske grundlag.

Fælles Kurs, der er gået ind i DKP, forsøgte som udbrydergruppe fra DKP i sin tid at slå sig op på at forsvare Carl Madsens kritik af 76-programmet. Derfra er der heller ingen betæneligheder ved at skifte standpunkt.

Og DKP/ML, som blev stiftet i 1978 som resultat af marxist-leninisternes kamp mod DKPs 'antimonopolistiske demokrati' og hele revisionistiske linje, har overtaget samtlige denne strategiske grundlæggende ideer, selvom man foretrækker blot at kalde det 'antimonopolistisk strategi'.

Hvad end fællesbarnet til sin tid kommer til at hedde, så er en ting sikker: Det bliver ikke noget kommunistisk parti, det samler ikke de danske marxist-leninister i et stærkt parti.

Hvad med at kalde det Danmarks Antimonopolistiske Parti – DAP?

Det sker næppe. Men til gengæld vil den revisionistiske samling gøre det lettere at skelne mellem hvad der er kommunistisk – og hvad der bare kalder sig det.

Apartheidmuren - palæstinenserne fængsel

Af Hanane Gheith

Den unge dansk-palæstinenser Hanane Gheith holdt denne tale ved den internationale aktionsdag mod Israels apartheidmur i Odense den 8. november 2003

Den 22. oktober i år vedtog FN's Generalforsamling med 144 stemmer for og 4 imod, at murbyggeriet skal stoppes. Det fortsætter alligevel. De formåede ikke at skære igennem.

Hvor længe skal der gå, før verden reagerer på Israels jonglering med palæstinenserne tilværelse? Hvad skal der til for at stoppe den ubarmhjertige behandling palæstinenserne er udsat for? Og hvornår går det op for os – at så længe vi vil kalde os selv for mennesker, og fortjene denne smukke titel, bør vi netop derfor have en anelse medfølelse for vores næste – og har dermed et ansvar for at beskytte og forsvare palæstinenserne liv og befri dem fra den rå menneskeforagt der er blevet deres hverdag?

Siden oprettelsen af staten Israel i 1948 har Israel besat 78% af Palæstina, og efterlod dermed kun 22% - Vest-

bredden og Gaza – , på trods af at israelerne på daværende tidspunkt kun udgjorde 10% af befolkningen, skrev verden under. Derfor kæmpede palæstinenserne imod for deres frihed, kæmpede for deres jord, eksistens og for deres hjem. I 1993 havde palæstinenserne fået så mange ydmygelser af Israel og mistet så mange liv og tåre at de tørstende efter fred anerkendte besættelsen, og stillede sig tilfredse med de resterende 22% af det land der engang var deres - med et håb om at opbygge en ny fredelig palæstinensisk stat. Men nu er verden en anden. Sharon har fået ordet og magten.

Israel har planer med deres såkaldte sikkerhedshegn som de i dag fører ud i livet, planer om at tilrane sig den bedste halvdel af de 22%, der er tilbage. Seks millioner israelere skal fremover eje omkring 90% af landområdet og vandet, mens knap 4 millioner palæstinensere, bliver overladt til en sultetilværelse, omringet bag forrygende mure i et fængsel under åben himmel, uden ret til at eksisterer og uden ret til at bekæmpe for det kaldes terrorisme, under den tyske besættelse herhjemme hed det frihedskæmpere.

Israel kalder Apartheidmuren for et sikkerhedshegn.

Hanane Gheith taler i Odense

Døm selv ... er det et sikkerhedshegn Israels regering er ved at bygge eller en ny apartheid mur?

Muren vil blive otte meter høj og 1.000 kilometer lang. For at pynte lidt på den kommer der et meterhøjt elektrisk hegn i hver side. Berlin-muren, derimod var en apartheidmur i forhold til, den var kun 155 kilometer lang og 3,6 meter høj, og ingen elektricitet.

Vil du kalde den et sikkerhedshegn eller er det den rene Apartheidmur i sin groveste udgave?

Mellem murstenene skal palæstinenserne indse budskabet, som indebærer trusler på to planer. Trusler om udslettelse af befolkningen, og at blokere gennemførelsen af en retfærdig, fremtidig løsning for den palæstinensiske selvstyremyndighed, der for øvrigt indtil videre kun har eksisteret på papir. Ikke at høre palæstinenserne råb om hjælp, ikke at fatte deres afmagt, og ikke at give en hånd, et ord, et råb med på vejen, og synliggøre den uretfærdighed de er udsat for, er en moralsk forbrydelse, som næsten hele verdens medier har været medskyldig i.

Israelske aviser afslører deres grådighed, til de israelske millionærer skriver aviserne at de har en særlig

Kæmpetransparant på Gågaden i Odense: RIV MUREN NED!

grund til at glæde sig når monsteret er bygget: hundreder af palæstinensiske oliventræer på det område, hvor muren skal ligge, bliver smuglet og solgt til velhavende israelere, som kan boltre sig med de 5.000 dollars de kan få pr. det træ som engang var en palæstinensisk families eneste indtægtskilde, og dermed det der skaffede mad på bordet. 98% af den jord, hvor de dyrkede deres oliventræer vil tilfældigvis komme til at ligge på den israelske side af muren.

Murens fødsel har intet med at beskytte den israelske stat at gøre. Denne mur har fanget flere palæstinensere på den forkerte side. Ifølge Israels egne kilder løber tallet på de palæstinensere, som skades af muren på 210.000. Det er 210.000 sjæle som enten må finde sig i at fratages retten til bl.a. samvær med deres familie, naboer, venner og umuliggøre deres muligheder for at komme på arbejde. Forbydes adgang til skoler, hospitaler, de må afsige deres jord og huse.

Og bliver de boende, på den side af Vestbredden som på højlys dag, dag for dag, bliver besat bid for bid, så hedder palæstinenserne pludseligt illegale beboere i egne hjem. Det er en hån for palæstinenserne at døbe dem til langtidsbeboere i deres eget land og hjem. At skulle søge om langtidsbeboertilladelse, for overhovedet at få lov til at blive boende, rækker langt ud over barmhjertighedens grænser samt hvad man kan tillade sig at tilbyde andre mennesker.

Jeg vil opfordre alle der har mulighed for det at tage til Vestbredden, og se det store fængsel palæstinenserne er tvunget i, og ytre sig om dennes grusomhed. Lad medierne benytte deres magt på retfærdigvis denne gang. Se hvordan palæstinenserne hånes på den israelske side af muren, og derefter se om man har samvittighed eller hjerte til at tie.

Vil opfordre alle til at forkaste ethvert forsøg på at ydmyge folk i egne hjem. Deltage i demonstrationer, skrive artikler, aktivt søge en retfærdighed der må eksisterer et eller andet sted og tilkendegive sympati med den palæstinensiske befolkning. På alle diplomatiske måder at appellere til vores regering, til USA og FN om at genfinde den forsvundne fredsproces, og skære igennem. Det er vores alles pligt!

Novemberkonference 2003

**En anden verden er mulig -
Socialismen er svaret**

*I 100-året for den revolutionære
kommunist Carl Madsen
(1903-1978)*

Lørdag den 29. november kl. 11 – 18

SiD Fabrik & Special København

Svanevej 22, 2400 NV

(gennem porten og ind i gården)

200 m. fra Nørrebro St. (Højbanen) Linie F Buslinier: 39, 100 S, 5A, 350 S

*Arbejderpartiet Kommunisterne genoptager traditionen med
novemberkonferencer om betydningsfulde problemer i kampen for
socialisme i Danmark*

En verden i oprør

*Rapport fra den internationale kommunistiske bevægelse
Oplæg ved Dorte Grenaa og Henning Paaske Jensen*

Danmark i oliekrig – Mellemøsten gør modstand

*Kampen om Afghanistan, Irak og Palæstina
Oplæg ved repræsentanter for det kæmpende Irak
og det kæmpende Palæstina*

Revolutionens vej i Danmark

Oplæg ved Franz Krejbjerg og Klaus Riis

Arrangør:

APK – DKU

OKTOBER BOGBUTIK

København

Butikken er flyttet til Amager:

Ved Sønderport 18

2300 København S

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, tirs, torsdag 13.30-16.30

”Det her vil blive husket”

VK-regeringen valgte at trække forringelserne overfor dagpengene ud af dette års finanslov.

Det er en sejr for arbejdende og arbejdsløse. Det vil af flere årsager blive husket. Som fem bygningsarbejdere udtrykte det:

- *Det er ligesom med efterlønnen under Nyrup. Vi husker det, fastslog de, inden de fejrede begivenheden med en ekstra øl og en stor cigar.*

Foringelserne havde to elementer: De supplerende dagpenge skulle reduceres, og dagpengene til højere lønnede skulle i forskelligt antal uger inddrages. Mens forslaget om de supplerende forsvandt uden den større mediebevågenhed, så trak tilbagekaldelsen af det andet forslag store fede avisoverskrifter med sig, - og med god grund.

Det er lykkedes beskæftigelsesminister, Claus Hjort Frederiksen (V), finansminister, Thor Pedersen (V) og Fogh Rasmussen (V) at begå deres ”efterlønsbrøler”! Statsministeren garanterede ved sin tiltrædelse, at der ikke ville blive rørt ved dagpengene. På trods af at forslagene er trukket tilbage, så er løftebruddet sket. Og der er ingen arbejdspladser, der føler sig trygge ved statsministerens nye garanti. I samme sekund, som forringelserne blev trukket, begyndte regeringen nemlig indbyrdes at skændes om, hvornår næste forslag skal fremsættes. De konservative vil i hvert fald ikke fralægge sig muligheden.

Regeringens troværdighed er sat over styr.

Løftebruddet er ikke det eneste tilbage-
trækningen af dagpengeforringelserne vil blive husket for. Beskæftigelses- og finansministerens begrundelser er så absolut mindst lige så vigtige. Få uger efter at statsministeren har erklæret klas-

Det var frygten for klassekampens udfoldelse, der ligger til grund for sejren over regeringens dagpengeangreb. Det skal vi også huske. Og der er stadig masser af grund til at rejse til kamp mod finansloven. Det er en sort, reaktionær og asocial finanslov, der vender den tunge ende nedad.

Faglig kommentar

serne ophævet og dermed klassekampen for død vedstår to af hans ministre, at det var af frygten for uro på arbejdsmarkedet, at man trak forslagene.

Nu ligger det ikke til dette lands regering at lytte til fagbevægelsen. Det skete da heller ikke i dette tilfælde. Det var arbejdsgiverne med byggeriets arbejdsgivere i spidsen, man lagde ører til. Specielt byggeriet benytter nemlig dagpengesystemet som et indirekte erhvervstilskud ved jævnligt at sende håndværkere ud i midlertidigt arbejdsløshed. Dagpengene er meget anvendeligt system til at retfærdiggøre deres skalten og valten med arbejdskraften. Samtidigt har det den sidegevinst, at håndværkerne ikke umiddelbart søger andre græsgange i deres ledighed, hvorfor arbejdsgiveren fortrøstningsfuldt kan regne med, at de står til rådighed, når han igen får brug for dem.

Det afgørende er imidlertid, at forslagene blev trukket af frygt for udløsning af protester og strejker. Det ville i hvert

fald lægge gift ud under forårets kommende overenskomstforhandlinger.

Klasserne er ikke ophævet. Klassekampen lever ufortrødent videre. Det var frygten for klassekampens udfoldelse, der ligger til grund for sejren.

Det skal vi også huske årets finanslov for. Det må fagbevægelsen skrive sig bag øret.

Fogh-regeringen kan med tilstrækkelig styrke væltes af arbejdspladsernes aktivitet.

De aktive og bevidste dele af dansk fagbevægelse har ikke megen tiltro til, at forbundslederne vil drage de fornødne konsekvenser. Lederne har tid og råd til at vente to år på næste valg.

Det har vi andre ikke! – Og der er stadig masser af grund til at rejse til kamp mod finansloven. Det er en sort, reaktionær og asocial finanslov, der vender den tunge ende nedad. *Kommunistisk Politik* har i dette nummer redegjort for indholdet. Her skal blot nævnes, at erhvervsskolerne beskæres med 5.000 pladser. 5.000 færre unge på skolepraktik til faglig uddannelse fra næste år. Skolepraktikeleverne (SKP) var da også de første – og indtil videre de eneste – der har strejket mod finansloven.

Regeringens frygt for uro, og SKP'ernes strejker burde inspirere de aktive kredse i fagbevægelsen. OK 2004 har allerede vedtaget, at de ville kalde til manifestationer i samarbejde med Fagligt Ansvar. De faglige initiativtagere til disse forummer har nu tilkæmpet sig et straffespark med henblik på at bevise deres troværdighed og vinde den fornødne tillid, der er afgørende for, hvilke resultater der for flere hundredtusinder kan tilkæmpes i forbindelse med den kommende overenskomstfornyelse.